Akbaba

Dayan, başarırsın !..

DÜNYA ŞAHESERLERİNDEN BİR ROMAN

İşkenceler Bahçesi

Yazan : ***Oktave Mirbeau*** Çeviren : ***R. Cevat Ulunay***

Fiatı: 250 Kuruştur

Refi' Cevat Ulunay'ın dilimize çevirdiği «İşkenceler Bahçesi» hiç şüphesiz dünya romanları arasındaki sayılı şaheserlerden biridir.

İşkenceler Bahçesi, susamış ihtirası kanmak bilmez bir İngiliz dilberinin kan ve ölümle kaynaşan maddî aşkını anlatmaktadır.

İşkenceler Bahçesini okurken titriyecek, korkacak, fakat kitabı elinizden bırakamıyacaksınız.

İşkenceler Bahçesi (A yayınları Büyük Eserler) serisinin ikinci kitabıdır.

Sanatkâr Münif Fehim'in beş renkli şaheser bir resmiyle süslü kalın kuşe kâğıt bir kapak içinde, pek yakında çıkıyor.

Not : Kâğıt darlığı yüzünden az basıldığı için siparişlerin şimdiden yapılması ve kitab bedeli olarak pul gönderilmemesi rica olunur.

Adres : Akbaba Yayınevi Klodfarer Caddesi No.: 8 - 10 — Belediye - İstanbul.

Oooo!

Nefis...

Grafika

Öğleden sonra yapılacak futbol maçına tam formumda iştirak edebilmem için asıl bana lâzım olan şey budur.

Annem de artık bunu bildiği için, her zaman, ekmeğime SANA sürüyor.

Siz de onun gibi yapınız : çocuklarınıza sabah ve ikindi kahvaltılarında lezzetli ve besleyici olan SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yedirniz. Gündüz sarfettikleri enerjiyi kolaylıkla telâfi edeceklerdir, çünkü SANA'nın kalorisi, A, D vitaminleri, güneş şuaının verdiği vitaminler boldur.

Bisküvi ve pastalarınız için de SANA kullanınız ve elde edeceğiniz mükemmel netice hakkında bizzat siz hüküm vereceksiniz.

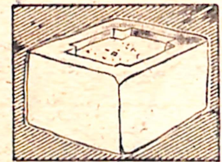

S 26

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. BAKIRKÖY - İSTANBUL

faal

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer :
ERCAN Matbaası

SAYI : 209 C.: 9 15 MART 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

VATANDAŞ TORİK YE!..

ARTIK kumanda altında yaşamağa alıştık. Her ağızdan bir emir çıkıyor. İçlerinde derin derin düşündüreni var:

— Vatandaş, Verem Savaş Derneğine üye ol!

Acı acı güldüreni var:

— Vatandaş, para biriktir!

Ağız dolusu söğdüreni var:

— Vatandaş, torik ye!

Yıllardır: «Vatandaş, balık ye!» diye vatandaşla âdeta alay eden Balıkçılar Derneği, bakmış ki, denizlerimiz sahiden bir hazinedir, yakut derili, gümüş pullu balıklarımız sahiden kuyumcu camekânlarına lâyık şeylerdir. Eh, demişler, bunları mücevher meraklısı sayın zenginlerimiz yesinler!

Peki, ya vatandaş?

Ona da, Allahın deryay-ı rahmetinden bir başka ihsan:

— Vatandaş, torik ye!

Balıkçılar Cemiyetinin hakkı var: Vatandaş kaloriferli apartımanda oturuyor mu?.. Vatandaş Cadillac'a biniyor mu?.. Vatandaş viski içiyor mu?.. Vatandaş İngiliz kumaşı, giyiyor mu?.. Vatandaş Fransız kravatı takıyor mu?.. Vatandaş Hilton'da dans ediyor mu?..

Öyleyse barbunya da yemesin!.. Levrek de yemesin!.. Lüfer, pisi, mercan da yemesin!.. Hele istakoz, hele karides?.. Aman efendim ne haddine, vatandaş, onların tadını değil, adını bile bilmesin!..

— Vatandaş, torik ye!

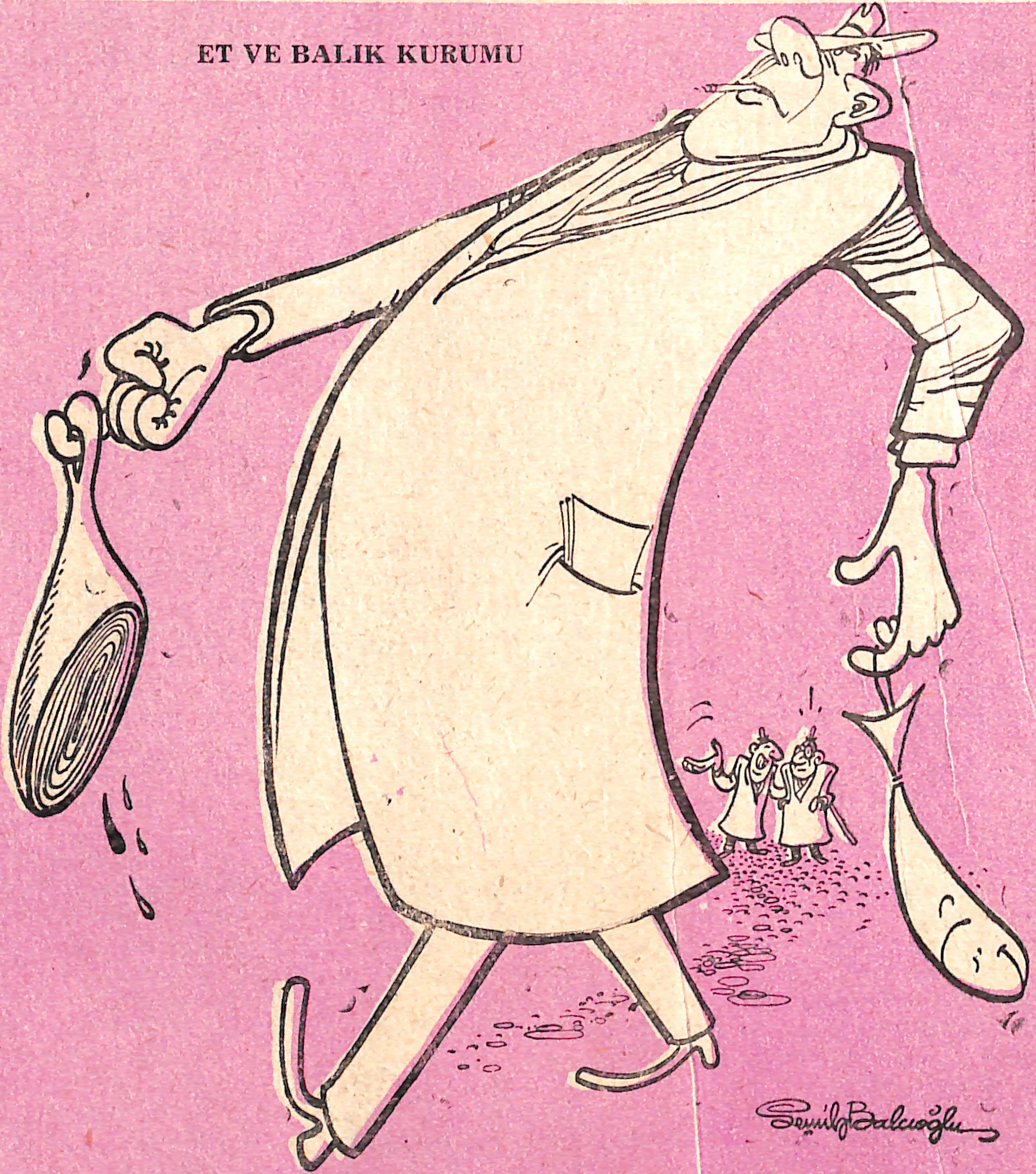
Torik yenir mi?.. Eh, yanınıza bir kutu karbonat almak şartile senede bir kere yenir. Yoksa, siz onu yersiniz ama, o da sizi yer!

Argoda toriğe «Baba torik» denmesinin bir mânası vardır elbet. Kendisine verilen bu babalık sıfatına bakılırsa onu yiyen,herhalde balıktan başka bir şey yemiş olacak!

Ama, içinde yaşadığımız bu refah yıllarında buna da şükretmeliyiz. Ya terziler derneği de bir gün şu kumandayı verirse ne yaparız:

— Vatandaş!.. Kefen giy!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

O Y U N

DÜNYAYA gelişimiz bir oyundur. Ondan sonra, her günümüz yeni bir oyunla geçer.

Kundaklı bebeğin ağzına tıkılan kuru emzik nedir? Annenin evlâdına oynadığı bir oyun değil mi?

Sonra, bebek büyür, oyuncaklarla bir oyun başlar: Trenler, lokomotifler, toplar, tüfekler...

Mektep yaşına mı girdi?.. Köşe kapmaca, körebe, saklanbaç...

Daha sonraları, birdirbir, futbol...

Çocukluğumuzun iki tatlı oyunundan biri hokkabazdır, biri Karagöz. Sünnet düğününde, can acısını onlara gülerek unuturuz!

İlk gençliğin ilk oyunu herkesce malûm: Aşk!

Bu, acaip bir oyundur: Dram mı, komedi mi? Belli olmaz. Kahkahalarınız gözyaşiyle yıkanır!

Bu oyunun son perdesi nikâh dairesinde kapanır ama, oyun bitmez. Eski oyun, yeni bir isim altında devam eder: Aile oyunu!

Vaktile bu oyunun baş rolünü erkek oynardı. Şimdi, galiba kadın oynuyor...

Evler apartıman olduktan, konaklar palasa çevrildikten sonra oyunlar da modern hayata göre değişti. Şimdi, yüzük oyunu, fincan oyunu, peçiç oyunu yerine bezik, poker, kumkan, kolan oynanıyor. Bu oyunların girdiği yuvalarda daha ne oyunlar oynandığını erbabı bilir!

Son yıllarda oynanan en önemli oyun ise hürriyet oyunudur. Bu oyunun en heyecanlı sahnesi 1950 yılının 2 Mayısında, vatan sahnesinde oynandı. Kadın, erkek, genç, ihtiyar, köylü, şehirli hepimiz bu oyunda rol aldık. O günlerin heyecaniyle coşan bir şairimiz şu ölmez mısralarla edebiyat tarihine geçmiştir:

Kimimiz nutuk çekti,
Kimimiz oy verdi,
Kimimiz mebus oldu!

Şimdi, dört ayrı sahnede, dört ayrı rejisör, 1958 de temsil edilecek büyük eserin provasiyle meşguller. Dördünün de hazırladığı piyes ayni olmakla beraber, isimleri başka başkadır:

— Ya devlet başa, ya kuzgun leşe!

2 — Ya hürriyet, ya ölüm!

3 — İsbat hakkı!

4 — Millet yolunda!

Bakalım, seyirciler en çok hangisini alkışlıyacaklar? **ÇİMDİK**

DEMOKRAT PARTİDEN İstifa Mektupları

D. P. HACIKADIN BUCAĞI 34 SAYILI ÜYESİ KURU MEYVACI RIZIK EFENDİ'NİN İSTİFA MEKTUBUDUR

Pek muhterem ve saygı değer Umum Demokrat Partisi genel Başkanı, reisimiz sayın Bay Adnan Menderes Bey Efendi Hazretlerine,

Efendim,

Bendeniz, melmeketimizde zatıâliniz tarafından daha demokrasinin icadından çok evvel, anadan doğma hüriyetperverliği çok sevdiğimden, kendi buluşum olarak, daha küçük yaşlardaykene demokrasiyi keşfetmiş bulunmakta idim. Daha çocukkene uğradığım bilûmum haksız muamelâtlara bilâkis tahammül edemiyerekten, iptidaiye ilk okul mektebinin üçüncü sınıfında, hiç yoktan bir asabiyet neticesinde muallimi döğmek suretile, mektepten görülen lüzum üzerine istifa ederek, son derecelerdeki gayet hürriyetperverliğimi isbat etmiş bulunduğundan dolayı, bütün hayatımda, bir gayri hakkın yapılan haksız muamelelere kafa tutmuş bir insanımdır.

Zat-ı âliniz de, bir hak âşıkı, ve hürriyerperver olduğunuzdan nâşi, binaenaleyh, diktatör zihniyetin anti demokrasisine kafa tutunca çok bir hoşuma giderek, size karşı kalbimin derinliklerinde namütenahi bir sempatik hisler beslemekte olduğumu ifâdeden hiç bir vakit çekinmedim.

İşte bu sebebe mebnîdir ki, ne olursa olsun diyerekten, ölümü bile icabında göze alarak ve gözümü kapayarak kendimi demokrasi mücadelesinin içine attım.

Hiç unutmam, bugünkü gibi derhatır ettiğim veçhile, duvarlara yapıştırttığınız reklâm ilânlarında, herifin biri elinin beş parmağını kaldırıp «Artık yeter!« diyerekten bağırmak suretile, cümle âlemin derdine, sizin pek yüksek vasıta ve delâletinizle tercümanlık yapmakta idi. Kahvedeki arkadaşlara o gün, bu adamda iş var, diyerek, sizi müdafaa ettiğimi unutmamanız lâzımdı. O gün, hemen kendimi Demokrat Partiye âza üyesi olaraktan yazdırttığım yetişmiyormuş gibi, söözümden dışarı çıkmayan üç arkadaşımın da kaydını yazdırmıştım.

Eğer, zahmet olmaz da, boş bir zamanınızda zihninizi az bir kurcalarsanız, bendenizi gayetle iyi derhatır etmekliğiniz icap eder. Çünkü birgün, Rüstem'in kahvesinin üstündeki partimize teşrif ederek, bize gayet kıymetli mâruzatta bulunmuştunuz. Hattâ, bir acı kahvemizi içerekten, bizi derecesiz memnuniyetlere garkettiği bir zaman elimi bile sıkmıştınız. Derhatır ettiniz her halde... İşte o Rızık benim.. O günkü çok ateşli nutkunuzda bizlere arzettiğiniz veçhile, vatandaşın bundan sonra pulis milletinden dayak yememesi için iyi bir kanunlar çıkaracağınızı, intimazı kaldıracağınızı, torpil usulünü tarihe karıştırarak, her bir hürriyetliğin melmekete geleceğini vadetmiştiniz. Biz de her ne kadar bunlara inanmadıksa da, belki olur gibilerden, belki Demokrat Parti iktidarı zapteder de, biz de bir baltaya sap oluruz ümidine düşerekten, cânü gönülden, fedakârane bir surette canımızı dişimize takarak çalıştık.

Sizin vaitlerinize büvenerek mahallemizin çok bir müfriti olan Halk Partili Sarı Salimi, ölümü bile hiçe sayarak gece yarısı, Acıçeşme'den geçerken, üç arkadaş bir olup kıstırarak, hastahanelik edene kadar döğdük.

Sizin için şöyle böyle diyenlere karşı, şöyle böyle olmadığınızı bağıraraktan, bizim kahvede sıra kapakları olmadığından muhaliflerin gık demesine meydan vermedik. Bu çalışmalarımızın, fedakâraneliklerimizin mükâfatı olaraktan, bi gayrı hakkın alnımızın teriyle çatır çatır seçimleri kazanaraktan, kurban olduğum Allahın izniyle zatiâlinizi iktidarın ve demokrasimizin başına geçirdik.

Pek muhterem ve saygı değer Sayın Adnan Menderes Bey Efendi Hazretleri!.. Bu işin sonu umduğumuz neticeyi maalesef ki verrnediğinden dolayı yaptığım nâçizâne ikazlarımın hiç birine kulak asılmadığı gibi, yazdığım mektupların da hiç birine metelik verilmedi.

Hep bütün bunların esbabı, vaktiyle elini sıktığınız, sırtını sıvazladığınız, yanağını okşadığınız bi zim gibi eski arkadaşlarınıza yüz vermiyerek, demokrasiye beş paralık hiç bir hizmetleri dokunmamış olanların, etrafınızı çevirerek, sizi kandırmalarıdır. Böyle mi olmalıydı? Biz bunun için mi kan döktük? Benim gibiler bir kenarda kalıp, bendeniz de başkaları gibi memleketten istifade etmemeli miydim?

Benden çok sonra partiye kaydını yazdırıp, demokrata dönenler den meselâ Şerbetçi Bilâl bile adam oldu. Fıstıkçı Kâzım bile, kızını bir bankaya daktiloluğa yerleştirmiş, zatiâlinizin ocağımıza teşrifinizde, tenezzül edip te elini bile sıkmadığınız Tüysüz Sabri denilen orta okuldan ayrılma çocuk bile, mezbahada bir kâtiplik bulmuş. Bucak başkanı diye, hadi neyse söylemeğe terbiyem müsait olmadığından, ağzımı açmak istemediğim, Ferhat Efendi'yi bile muhtar yaptınız. On para sermayesiz gelene gidene bir mühür yapıştıraraktan yevmiye günde elli kâğıdın yolunu buluyor.

Pulisin üzerimdeki baskısını, ge çen gün bir cop tercübesi için ben denizi 24 saat içeri aldıktan sonra, yanlışlık olduğu anlaşılaraktan selbest bırakıldığımı söylemiyorum. Ben kimsenin hakkını yemem. Eski idare zamanında olsaydı, 24 saatte kurtulamazdım, belki de yalnışlık anlaşılmaz, gü me giderdim.

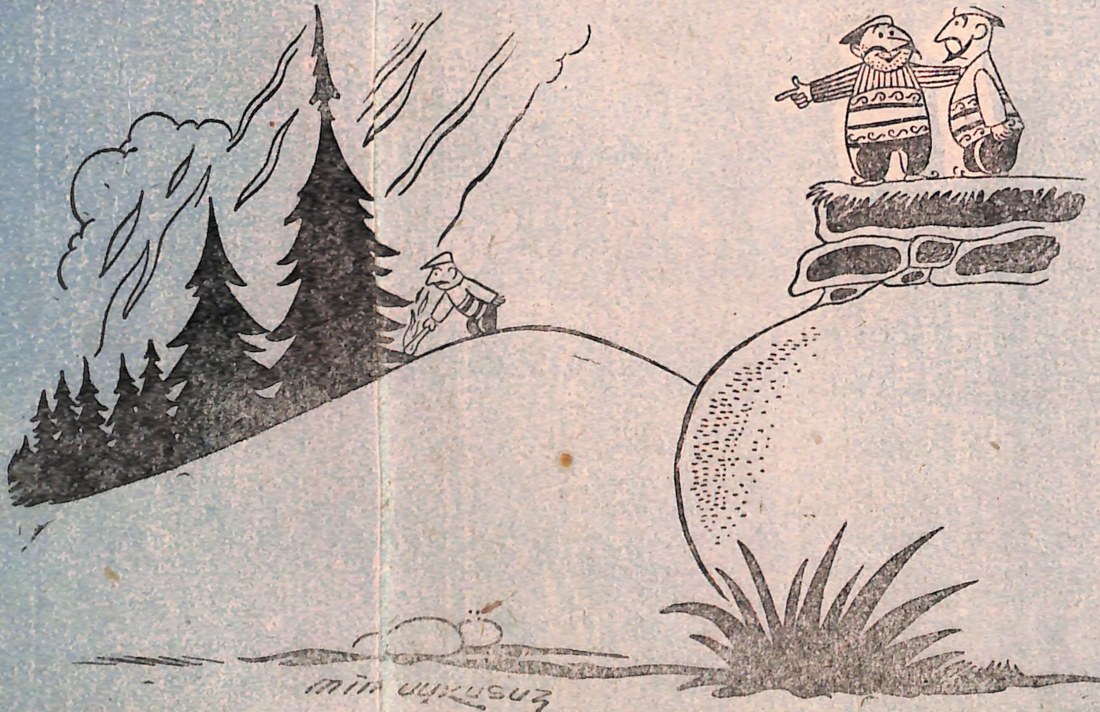
Benim bir istediğim, şu bizim oğlanın işi. Bir müfrit Halk Partili muallim öğretmeni var, bendeniz Demokratım diye, bizim oğlana üç senedir, hep bilmediği zor şeyleri sorup sınıfta döndürüyor. Şu öğretmen muallimi, bu mektepten alın, bir iyi demokrat öğretmen getirin diyerekten her nereye şikâyette bulundum, müracaat ettimse, kimse mazuratımı nazarı itibar önüne almıyarak boş verdi.

Hulâsayı kelâm olaraktan, partimizin hâli hazır vaziyetinin bu durumu karşısında, Demokrat Partinin vaitlerinde durmadığı gibi, antidemokrasiye de devam ettiği ve mümkünü yok ıslahı hâl etmesinin de gayri kaabilsiz olduğu sebebiyle, bu kadar emek verdiğim demokrasiden istifayı bastığımı saygılarımla bildiririm efendim. Bakî selâm... Hüdaya emanet olunuz.

Adresem aşağıdadır. Acele cevabınızı dört gözle beklerim.

Yemiş İskelesinde
kuru meyvacı
Bay Rızık diye yazınız.

ORMAN YANGINLARI YÜZÜNDEN UĞRANILAN ZARAR YILDA 59 MİLYAR LİRA.. **(Gazeteler)**

— **Bak, bizim Hafız yine para yiyor!..**

GAZETELERDEN : «AMERİKADAN FİLM GELMİYORMUŞ»

— Avrupaya mı?..
— Evet... Bir kaç film seyredip geleceğim!..

— Bu nasıl dost, nasıl müttefik, aklım ermedi... Para vermediği yetmiyormuş gibi, şimdi de film vermiyecekmiş!..

YERLİ YERİNDE

Muharrir Refi' Cevat Ulunay, eski atıcılardandır. Havalar müsait gittiği için, o da çiftesini ve sevgili köpeğini alıp avlanmağa çıktı. Akşama doğru yorgun argın Maltepedeki çiftliğine dönünce eşi sordu:

— Avladıkların nerde ya?

Ulunay tek kelimeyle cevaplandırdı:

— Hastahanede...

MUHAKKAK

Yaralanmıştı. Bir kaza neticesi. Vaziyetini anlamak için operatöre gitti. Doktor onu muayene etti ve:

— Yaranız okadar mühim değil, dedi. Ama sebebini pek kestiremiyorum.

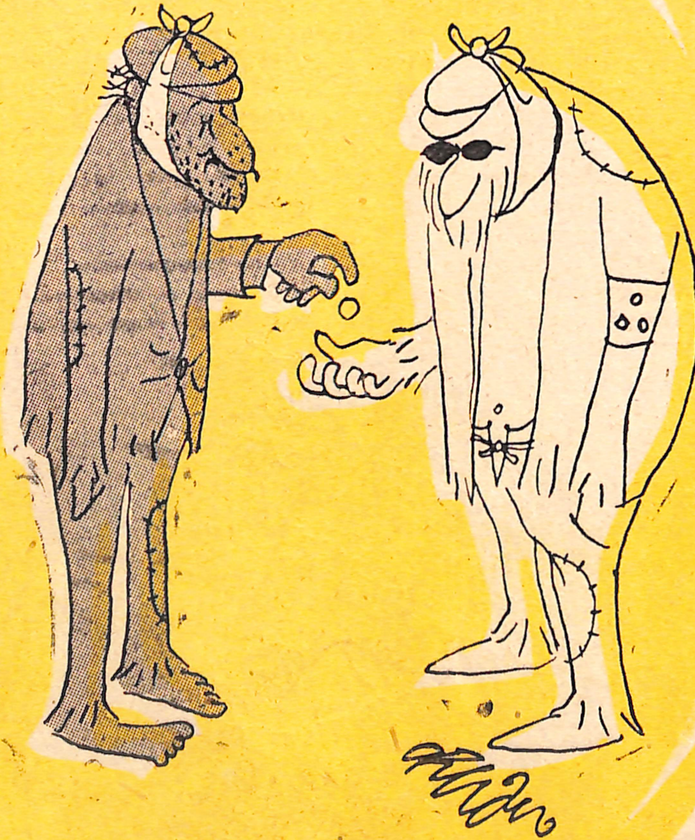
Sonra ilâve eti:

— Ama merak etmeyin. Otopside muhakkak anlarız..

NE İYİ OLUR!

Yeni evliydiler. Büyükdere yolunda otomobille giderlerken ilk defa bir kaza yaptılar. Trafik polisi derhal ceza zaptı tuttu. Bahtiyar kadın, kocasına sordu:

— Hemen camlatır asarız, olmaz mı şekerim?

MERHAMET!..

KURNAZLIK

Sevdiği kızı ziyarete gitmişti. Onu içeri aldılar. Misafir odasına buyur ettiler. Biraz sonra kızın küçük oğlan kardeşi kapıdan girip göz kırptı:

— Merak eme abi.. dedi. Ablam şimdi geliyor. Siz olduğunuzu söylemedim.

HAKARET

Güzel kadını ziyaret etmişti. Lâf arasında takıldı:

— Peki, bukadar güzel bir kadının kocası, aldatılmaktan korkmaz mı?

— Hayır, dedi kadın. Bugün sizin geleceğinizi biliyor...

NE KADAR?

Meşhur şarkıcı Maurice Chevalier, New-York'da bir barda şarkı söylüyordu. Barın sahibi, kendisinden haraç istiyen bir genç hayduda istediği parayı vermemişti. Polise telefon etti. Polis geldi. Haydut hemen koynundan koca bir tabanca çıkardı. Maurice Cehvalier:

— Aman, dedi, sizi vuracak...

Polis gülümsedi:

— Evet, bu işi bitirelim artık..

Sonra bar sahibine döndü, elini cüzdadına atarak sordu:

— Ne kadar istiyordu?

Sular Neden Kesildi ?

Vali — Allo... Allo!.. Sular İdaresi mi? Müdür Bey orada mı?

Müdür — Bendenizim Beyefendi.

Vali — Müdür Bey, sular neden kesildi?

Müdür — Sular mı? Kesildi mi? Sular mı kesildi Beyefendi?.. Allah Allah!.. Neden kesilir bu sular bilmem ki!..

Vali — Suları, suları... suları soruyorum. Neden kesildi?

Müdür — Şey... sular değil mi?... Efendim, malûm ya su bu... Su akar da akmaz da...

Vali — Sebebini soruyorum.

Müdür — Ben de onu anlatıyorum Beyefendi.

Sebebi malûm... Allo!.. Allooo!. tüh... telefon kesildi be!..

★

Müdür — Allo... Allooo!.. Orası Teknik Büro mu?

T. Büro — Evet, teknik büro... n'oolacak yani?

Müdür — Ben müdür...

T. Büro — Haaa... şey... affedersiniz...

Ben sizi başka biri zannettim. Affedersiniz. Buyrun Beyefendi.

Müdür — Sular neden kesildi?

T. Büro — Sular mı? Sular mı kesilmiş!.. Amma da kesiliyor bu sular yahu... Demek sular yine kesilmiş ha!..

Müdür — Kesilmiş ya... Sular kesilmiş.

Vali Bey sebebini soruyor.

T. Büro — Efendim, onun sebebi... şeydir... Allo... Alloooo!.. tüh, elektrik kesildi yahu...

★

T. Büro — Allo... Alloo!. Orası 2. ci kısım mı? Mühendis Tevfik Bey...

2. Kısım — Tevfik Beyi n'aapıcaksın?

T. Büro — Hiiiç... merak ettim de...

2. Kısım — Pek merak ettinse söyliyeyim, Macarların maçına gitti.

T. Büro — Baş mühendis Vedat Bey?..

2. Kısım — Oooo... O bir aydır izinli.

T. Büro — Mühendis Nuri Bey...

2. Kısım — Benim.

T. Büro — Burası, Teknik Büro!

2. Kısım — Buyrun Beyefendi.

T. Büro — Sular neden kesildi diye Vâli soruyormuş...

2. Kısım — Sular mı? Hangi sular?

T. Büro — Bizim sular.

2. Kısım — Hamidiye mi? Eyvaah!.. N'aapiciiz şimdi?

T. Büro — Terkos!.. Terkooos!..

2. Kısım — Terkos mu? Vay anasını!.. Yine mi kesilmiş?..

T. Büro — Kesilmiş ya... Vali soruyomuş.

2. Kısım — Birader, ne bileyim

ben neye kesilmiş. Hamidiye kesilmiş sandım da, birdenbire telâşlandım... Demek terkos kesilmiş haa... Allo!.. Allooo!.. Ankara mı? Dur yahu, biz konuşuyoruz. Ne Ankarası?.. Çekil sen Ankara!.. Allooo!.. İkide bir sen çıkma karşıma!..

★

2. Kısım — Allo... Allooo!. orası su...

— Evet, burası su...

— Neresi?

— Tesisat dairesi.

— Sular neden kesildi?

— Su mu? Suyu mu kestiler? Parasını vermezsen elbet keserler bayım. Hayrat mı bu? Benim de bu sabah, elektriği kestiler, ne yapalım?

— Yahu... sular kesildi diyorum...

— Anladık. Kesildiyse ben n'aapiiim birâder? Numaranız kaç?

— Ne numarası yahu?

Numara filân değil... Sular kesilmiş sahiden.

— Numaranı söylemezsen ne bileyim ben?

— Ne numarasını soruyorsun? Ayakkabı numarasını mı?

— Yok, gömlek numarasını?

Alay mı ediyorsun? Tesisat numarasını?..

— Ben değil, Vali soruyor...

— Vali mi? Vali'nin mi suyunu kesmişler? Eyvaaah!..

★

— Allo... Mümtaz Bey, Vali Bey soruyormuş...

— Beni mi?

— Vâli seni n'âââpsın yahu, suları soruyormuş. Sular neden kesildi? diye...

— Sular mı kesilmiş... Bak aksiliğe. Daha sabahleyin akıyordu be!

Demek birdenbire kesilmiş...

— Yavaş yavaş mı, birdenbire mi bilmem. Kesilmiş işte...

— Peki, neye kesilmiş?

— Vâli Bey de onu soruyormuş..

— Allah Allah... Bu sulara da akıl sır ermez, ne var sanki kesilecek?..

— Vali Beye bir şey söylemek lâzım. Sebebini soruyormuş.

— Sebebi teknik ârıza der geçersin...

— Teknik ârıza ama, ne?

— Canım mademki kesilmiş elbet bir teknik sebebi vardır. Bir şey kesildi miydi, anla ki teknik ârıza...

— Bir şey demek lâzım.

— Dur bakayım, düşüneyim biraz da, ben sana cevap veririm.

★

— Allo... Allooo!.. Niyazi Bey... Niyazi Bey...

— Vayyy!.. Şükrücüm, senmisin? Nasıl da şıp diye sesinden anlarım. Akşama Agop'a geliyor musun?

— Bırak Agop'u yahu... Sular kesilmiş.

— Kesilirse kesilsin... Akşama kadar gelir. Daha olmazsa maden suyu ile içeriz!..

— Kardeşim, Niyazi Bey...

— Buyur...

— Sular kesilmiş te, Vali sebebini soruyormuş.

— Kimden soruyormuş?

— Bizden soruyormuş.

— Ne diye bizden soruyormuş? Sular İdaresinde bir sürü adam var. Bize gelene kadar akşam olur. O zamana kadar da sular gelir.

— Canım, Vali doğrudan doğru ya bize sorar mı? Vali, Müdüre sormuş, Müdür, muavine sormuş, muavin teknik müdüre sormuş, teknik müdür 2. ci kısma sormuş, 2. kısım, 4. cü kısma sormuş, onlar da Baş Mühendise sormuşlar, Baş Mühendis Teknisyene sormuş. Teknisyen bizim Ziya'ya sormuş, Ziya da bana sordu. Ben de sana soruyorum.

— Ben kime sorayım şimdi?

— Sebebini bilmiyor musun?

— Dur bakayım, aklım karıştı, sen bana ne sormuştun?

— Suları... kesilmiş te... Vali acaba neden kesilmişmiş diye soruyormuş.

— Canım bu Vali de her bir şeye karışıyor. Sudan ona ne birader?

— Canım Vali kendiliğinden sormuyordur ya... Ona da yukarıdan biri sormuştur. Şimdi biz ne diyeceğiz? Ben teknik ârıza dedim... Ama bu sefer de teknik ârızayı soruyorlar!

— Vallahi... dur bakayım, bunu bilse bilse... kim bilir?

Nazmi bilir. Nazmi'ye sorayım da sana söylerim.

★

— Allo... Alloooo!.. Nazmi!.. Kardeşim, haberin var mı?

— Var... Bizimkiler 3-1 galip...

— O değil yahu... Sular kesilmiş...

— Sular mı kesilmiş?... Neden kesilmiş?

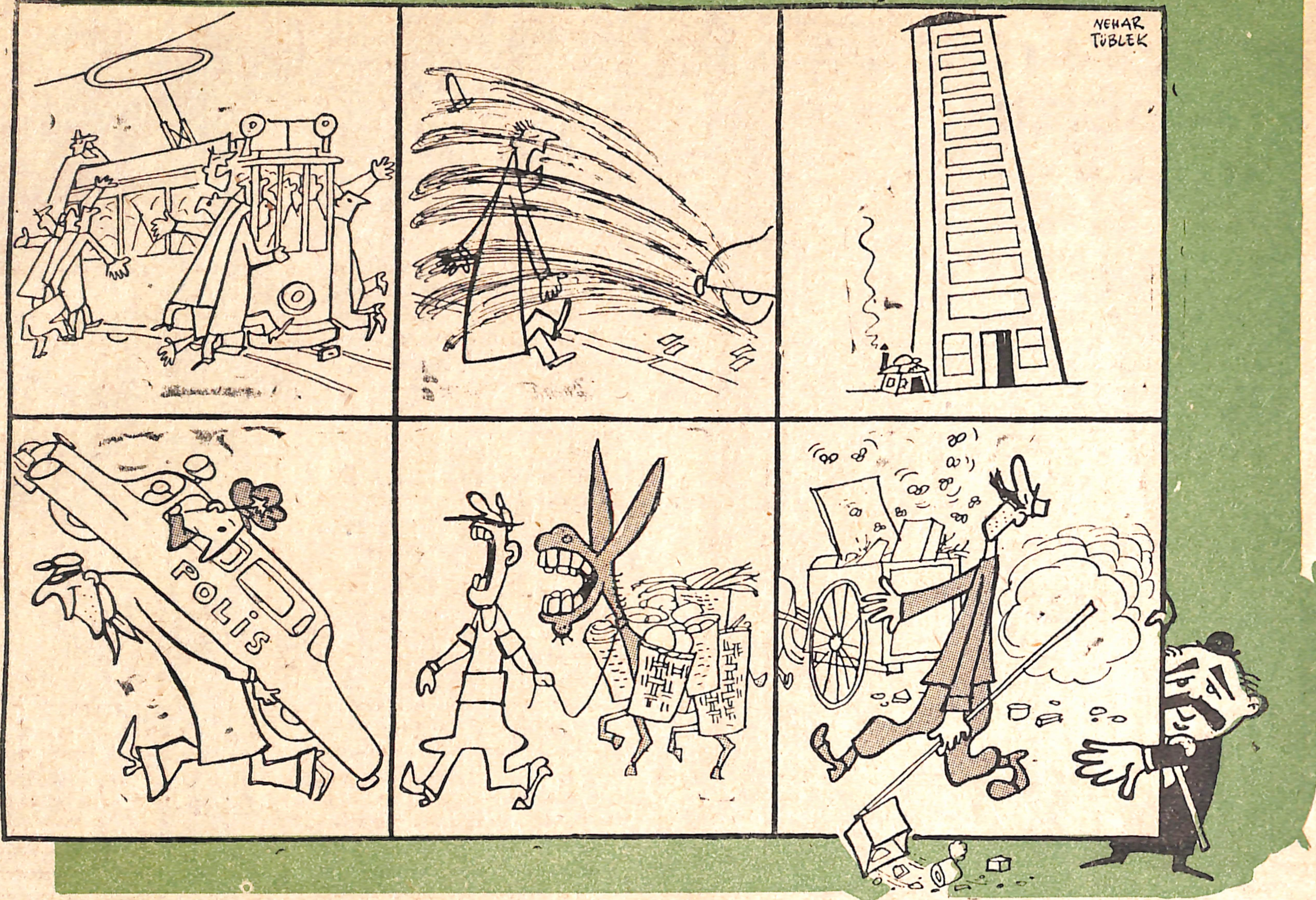
— Bilmem ki... Vali soruyormuş. Biz teknik ârıza, dedik... Bu sefer de onu soruyorlar.

BALIĞIN İNTİKAMI!..

VALİ VE BELEDİYE REİSİ F. K. G: «İSTANBUL NÜMUNE ŞEHİR OLACAK!..» DEDİ..

— İşte nümune şehir!..

— Teknik ârıza sorulur mu yahu...

Radyoda teknik ârıza olunca sebebini soruyorlar mı? Teknik ârıza dedin miydi, akar sular durur.

— Yahu, Vali bunu, soruyor işte...

— Az bir müsaade et te birisine sorayım. Ben sana telefon ederim.

★

— Allo... Allooo... Memduh Bey kardeşim... Sular kesilmiş...

— Yooo... şimdi yüz numaradan geldim, şarıl şarıl akıyor.

— Demek gelmiş... Gelmiş ama, Vali, neden kesildiğini soruyor.

— Canım bir kere kesilmiş... Şimdi akıyor ya...

— Nasıl olsa, yine kesilecek değil mi? Bir sebep bulalım da hazırlıklı olalım.

— Doğru... Bu sular nerden geliyor?

— Sular İdaresinden...

— Sular İdaresine nerden geliyor?

— Bilmem... Ha, bak, bizim daktilo Nejla biliyormuş: Terkos gölünden geliyormuş!

— Gölde su bitti deriz.

— Kışın su biter mi? Onu yazın söyleriz. Başına bir şey bul!..

— Vallâ, onu Safder bilir, bir ona danışayım...

★

— Allo... Safder... Kardeşim, sular kesilmiş...

— Yaaa... Vah vah!..

— Acaba neden kesilmiş dersin? Vali sormuş ta... Teknik bir ârıza sebebi lâzım. Biliyorsan söyleyiver...

— Bir tane biliyorum. Elektrikler kesildi. Elektrikler kesilince sular durur mu? Sular da kesildi?

— Suyun elektriğe göbeği mi bağlı...

— Allah Allah... Elektrik neden olur? Sudan olur. Su kesilince helbet elektrik kesilir...

— Öyle ya... Ama bak, bizim kâtip yanımda, daha evvel bunu söylemişiz biz... Başka bir şey bul...

— Öyleyse havagazından dersin. Havagazi idaresinin üstüne at, onlar düşünsün...

— Hadi elektriği anladım, havagazının suyla ne münasebeti var?

— Amma yaptın? Sular İdaresinde çalışanlar insan değil mi? Evinde havagazı kesilirse ne yapar? Çayını, kahvesini içemez, yemeğini pişiremez, işine geç kalır. Sinirleri bozulur, tabii o da suları keser...

— Olmadı... Bunu da evvelce söylemişiz.

— Öyleyse, radyodan dersin... Radyolar teknik ârıza yaptı, ondan sular kesildi.

— İşte bunu yutmazlar.

— Bal gibi yutarlar.. Birader, ıspanak pahalılaşıyor, çoraplara te sir ediyor. Çorap pahalılanıyor, kiraları artırıyor. Kiralar artınca maaşlara zam oluyor. Maaşlara zam olunca, tekrardan ıspanak pahalılanıyor. Hayatta her bir şey, birbirine bağlı. Radyo teknik ârıza yapar da, sular durur mu? Üzüm üzüme baka baka kararır. Sular da teknik ârıza yapar...

— Bu iyi ama, bunu da önceden söylemişiz...

— Sen söyle teknik, karışık bir şey bul. Kimse anlamasın da gık diyemesin...

Öyleyse, söylediklerimi not et: Su sıvıdır. Sıvılar, tıpkı bulunduk ları partinin şeklini alanlar gibi, içinde bulundukları kabın şeklini alırlar. Lavvazye kanununa göre sular...

— Lavvazye değil, galiba Fakaçelli olacak...

— Fakaçelli, Kafaçelli, kim bilecek?.. Arşimet kanununa göre de... göre sular, muvazenet-i mayiat prensibine göre hangi deliği açık bulurlarsa, parti kapısı gibi ordan içeri dalarlar. İşte bu sebeptendir ki...

— Yavaş söyle, yazamıyorum.

— ... sebeptendir ki, sular, açık bulduğu delikten girer. Bu sular yerin altından gidiyor. Bir insan yerin altındaki suyun hangi delikten girdiğini anlamak için keramet sahibi olmalıdır. Ara sıra sularım kesilmesi, suyun gireceği deliği şaşırmasından ileri gelmektedir. Bunun iki teknik çaresi vardır. Suları yerin altından değil, saka tenekeleriyle yer üstünden taşımak, yahut sergilerde olduğu gibi, «buradan gider» diye, su yolunu gösteren oklar koymak.

— Bu güzel... Ama bak, bizim odacı burada, ne diyor?.. Biz bunu evvelce söylemişiz...

Aman!.. Zelzele oluyor...

— Dur... Zelzele... Sallanıyoruz.

— Abajur sallanıyor.

— Tamam.. Buldum, buldum... Hemen Vali'ye söyle, zelzele oldu, zelzele olunca sular kesildi. Buna da bir şey diyemezler ya... Allahtan bu... Zelzele işte!.. Biz ne yapalım?..

— Doğru... Bunu bal gibi yutarlar...

İYİ Kİ VAR

Gazetede şöyle bir başlık gördüm: «Yurdun her tarafında çay sıkıntısı var.» Bir sevindim ki... İyi ki var. Hiç olmazsa çay yoksa da sıkıntısı olsun var. Şu yokluk, ya sıkıntısı da olmasaydı, ne yapardık?

Bir Hayvan Masalı

EVVEL zaman içinde, kalbur saman içinde, memleketin birinde bir uyuz eşek varmış. «Bu eşeklikle benim halim ne olacak?» diye düşüne düşüne ormanda giderken yolunun üstünde bir aslan postu görmüş. Bu aslan postunu alıp giymiş, göl kenarına gidip suyun aynasında kendisini seyredince, aslandan kalır yeri olmadığını görmüş.

Salına salına ormana yürümüş. Aslan postuna bürünmüş eşeği gören hayvanlar, onu gerçekten ormanlar kralı aslan sanıp, her biri bir tarafa kaçışmağa başlamış. Uyuz eşek de aslanlığa iyice inanmış. O zamana kadar yürürlükte olan orman kanununda, eşekçe değişiklikler yapmış, yeni vergiler koymuş. Eşekliğine bakmadan bütün hayvanalrdan aslan payı almağa başlamış.

Bayramlar olur, törenler olur, sahteci aslan ağzını açıp bir nutuk çekmez, eski krallar gibi bir kere bile kükremezmiş. Hayvanlar, «Ne oldu bizim krala» diye şaşar şaşar kalırlarmış. Eşek, bayramlarda, törenlerde nutuk çekmek ister ama, ağzını açınca da anıracağından, eşekliği meydana çıkacağından korkarmış.

Gel zaman git zaman, günlerden bir gün ormanın içinde bir muhalif rüzgâr esmiş. Muhalif rüzgârın şiddetinden uyuz eşeğin sırtındaki aslan postu aralanınca, altından iki uzun kulak görünmemiş mi? Bütün hayvanlar şaşakalmışlar. Bir de postunu çekmişler ki, altından kırk yıllık uyuz eşek çıkmamış mı?

Orman kanununu yerine getirmekle ödevli köpekler, eşeği çalyaka edip bir mağaraya tıkmışlar. Sonra da hayvanlar mahkemesi kurulmuş: Yaban öküzü ile çakal da âza olmuşlar. Savcılık makamını da tilki işgal etmiş... Mübaşirlik ödevini de kaza vermişler. Öbür hayvanlar da dinleyici yerlerini doldurmuşlar. Sahteci eşeğe, papağanla kargayı avukat diye vermişler. Ama o, ben kendimi savunurum diye, avukatları istememiş.

Mübaşir kaz bağırmış:

— Eşeeeek!.. Vak, vak vak...

Eşek içeri alınmış. Kurt sormuş:

— Adın?..

— Eşek...

— Babanın adı?

— Eşek...

— Ananın adı?

— Kancık eşek...

— Doğum yerin?..

— Eşekistanda doğdum.

— İşlediğin suçu biliyor musun?

— Biliyorum. Suçum eşeklik...

Tilki iddianamesini okumuş:

— Yüksek mahkemenizde sanık sandalyesindeki eşekten doğma eşekten olma uyuz eşeğin, eline bir yerde geçirdiği aslan postuna bürünerek, yıllarca kendini hayvan kardeşlerimize aslan diye yutturduğu, böylece başımıza hayvanlar kralı olarak aslan payını almak su retile kendisine haksız menfaat sağladığı, sırtlanın, mandanın, devekuşu ve kurbağaların tanıklıklariyle anlaşılmıştır.

Hayvanlar dünyasının büyük düşünürü hindinin «eşek, eşekliğini bilmelidir.» isimli değerli eseri de gözönünde tutularak, sanık eşeğin orman kanununa göre cezalandırılmasını isterim.

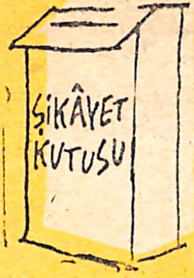
Kurt sormuş:

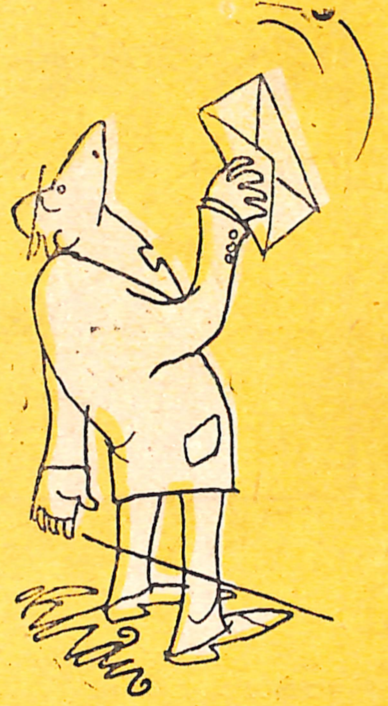
— Ne dersin bay eşek?..

Eşek kulaklarını dikmiş, kuyruğunu havaya kaldırmış. Yanık yanık bir kaç kere anırdıktan sonra kendisini şöyle savunmuş:

— Sayın kurt!.. Beni yemek istediğini, ateş saçan gözlerinin parıltısından anlıyorum. Ancak bir hukukçu olarak, beni kanuna uygun biçimde yemek istediğin de belli... Aslan postuna kavuşayım derken, şimdi kendi postum elden gidiyor. Hayvan kardeşlerime bir sözüm var: Başınıza ister aslan, ister eşek isterse fil kral olsun... Nasıl olsa, biz hayvanlar ona aslan payını verecek değil miyiz? İş aslan payını vermemekte. Yoksa bunu ha aslan yemiş, he eşek yemiş... Bundan ne çıkar? Siz siz olun da hayvanlıktan kurtulmağa bakın!.. İş orada...

Bütün hayvanlar eşeğe hak vermişler ama, bir kere «kanun kanun dur» denildiği için, uyuz eşeği par çalayıp, en iyi yerini yine ormanlar kralı aslana verdikten sonra, artakalanını da kendileri yemişler.

YAZISIZ!..

ACABA

Barioni adında bir İtalyan 24 saatte dünyanın en tanınmış adamı oluvermiş. Nasıl biliyor musunuz? Hikâye şu:

Sesinin güzelliğine güvenirmiş. İtalyadaki akrabalarına:

— Ben Amerikaya gidiyorum, mektuplarınızı Metropoliten Operasına gönderin! demiş:

Amerikada yüzüne bakan bile olmamış. Bir gün Metropoliten Operasına, kendisine mektup olup olmadığını sormaya gitmiş.

— Aman, demişler, bizim baş artist hastalandı. Toscane'i operaına çıkar **mısın?**

Ve adam çıkmış. Öyle bir başarı kazanmış ki, baş artisti gölgede bırakmış, birdenbire de meşhur **oluvermiş.**

Bunun bizimle ne ilgisi var? diyeceksiniz. Pekâlâ var işte... Aklınıza şöyle bir şey gelmiyor mu?

Bizim malûm baş artistlerden biri hastalansa, oradan rastgele geçen birini çevirip, baş rolü onaverseler, acaba baş artistten daha iyi rol yapamaz mış. Oadi, hiç saklamayın, içinizden geçeni dos doğru söyleyin bakayım.

— Baba, Fil Hamdi hangisi?..

Resmî İlân Gazetesi

Her sene bütçeden resmî ilân bedeli olarak gazetelere 13 milyon lira ödenir. Devlet Bakanı Emin Kalafat, bu paranın gazetelere, basın yoluyla kültüre hizmet için verildiğini Mecliste söylemiş, sonra bundan cayarak, gazeteler eskisi gibi kendilerini tutmazsa, resmî ilân verilmiyeceğini bildirmiştir. Şimdi Sayın Bakan, resmî ilân gazetesini kurmakla meşguldür.

— Önce bize ne lâzım?

— Para...

— Amma yaptın!.. Hükûmet gazete çıkarırsa para lâzım olur mu?

— Eh, para olunca, başka bir şey lâzım değil... Çıkarırız gazeteyi...

— Ama, şu gazetecilerden hiç birini almıyalım.

— Almıyalım, görsünler...

— Hasan Bey... Çıkarıyoruz değil mi gazeteyi...

— Çıkarıyoruz.

— Hadi çıkaralım.

— Hadi Beyefendi...

— Kâğıt?

— Kâğıt kolay...

— Boya?

— Kara boya mı? O bizde çok var.

— Pekiii... Başka ne lâzım?

— Başka bir şey lâzım değil...

— Hadi öyleyse...

— Hadi Beyefendi.

— Senede 13 milyon... Ne diye verelim?

— Öyle ya...

— Hem verelim, hem aleyhimizde yazsınlar...

— Paramızları...

— Vallahi öyle, paramızları...

— Kendimiz çıkarırız... Senede 13 milyon tasarruf...

— En iyisi o...

— İster misin, bir de gazete tutsun...

— Tutar Beyefendi...

— Bir tuttu muydu, ne kadar tutar dersin?

— Vallahi o bizim yapacağımız muhalefete bağlı...

— Doğru, muhalefet olmazsa, kimse okumaz...

— Biz bile okumayız... Ben her sabah, acaba aleyhimize yine ne yazmışlar diye gazeteleri okurum.

— Muhalefet yapmalı...

— Ama bizimki kendi gazemiz...

— Çaktırmadan yapmalı.

— Evet... Metheder gibi de şöyle... hani... ara sıra veriştirmeli...

— Zaten düpe düz methedersen olmaz...

— Fazla da ileri gitmemeli... Kızdırmaya gelmez... Basın kanunu da ağır...

— Ağır...

— Gazetenin başlığının altına «tarafsız, bağımsız, hükûmeti tutar, halk ve hak için muharebe eden hür gazete» diye yazalım,

— «Din uğruna» diye de yazmalı... Çok satar.

— «Spor» u unutmayın Beyefendi...

— Tabii... «günlük politika, spor ve sinema gazetesi»

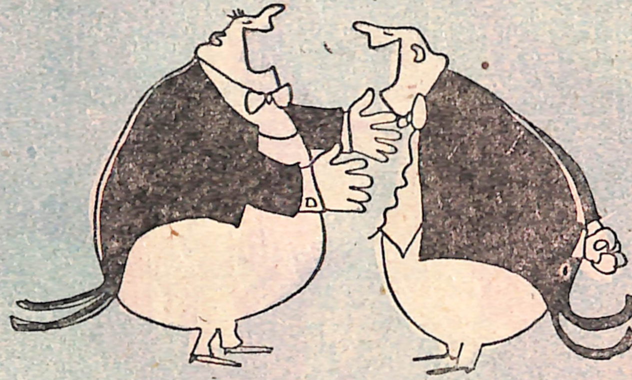
— Mükemmel... Hadi çıkaralım.

— Hadi Beyefendi...

— Başmakale?

— Başmakale şimdi sökmüyor Beyefendi... Kimse okumuyor valahi...

— Yooo... öyle söyleme!... Zafer'deki okunmuyor ama, Nadir Nadi okunuyor.

— Neme lâzım, Hüseyin Cahit te iyi yazıyor.

— Falih Rıfkı'ya bayılıyorum.

— Bize yazar mı acaba?

— Parasıyla değil mi? Tabii yazar.

— Ama olmaz Beyefendi... Onlar muhalif...

— Sahi biz muvafıktık...

— Bana kalırsa başmakale yerine, çıplak kadın resimleri, Amerikan artistleri koyalım...

— İtalyanlar bastırdı Beyefendi, onlarınki daha bir seksapelli oluyor.

— Tamam... Hadi çıkaralım?

— Hadi Beyefendi...

— Önce bütçesini yapalım, değil mi Memet Bey?

— Önce kadroyu yapmalı... Kadro olmadan, bütçe nasıl olur?

— Doğru... Kadroyu yapalım... Bir İdare Heyeti lâzım...

— Şüphesiz... Kimleri alalım Dündar Bey?..

— Vallahi bence, bir defa gazeteye meraklı olanları alalım...

— Evet, gazete okurları şart...

— Benim kayın peder, Beyefendi, o çapraz bulmacalar var ya, onlara gayetle çok meraklıdır.

— Rıza Beyi de almazsak darılır.

— Recep Bey de rica etmişti.

— Beyefendi, şu bizim damat, bir baltaya sap olamadı, kız ne kadar üzülüyor, tasavvur edemezsiniz. Belki sâyenizde bir adam olur da dua eder.

— Şimdi, İdare Heyeti kaç kişi **oldu? Otuzdan fazla olmasın...**

— Otuz bir oldu.

— İyi, bir kişi yedek kalsın, belki ihraç etmek için lâzım olur.

— İdare Heyetini kurduk... Şimdi?

— Bir Umum Müdürlük kadrosu...

— Evet... Umum Müdür, üç de Muavini...

— Yetmez Beyefendi...

— Neden?

— Efendim bir defa «Dinî Tefrikalar Müdürlüğü» olacak.

— Lâzım...

— «Pehlivan Tefrikaları Müdürlüğü».

— O da lâzım...

— Sinema Müdürlüğü, Spor Müdürlüğü... «Kadın, moda, ev köşesi Müdürlüğü».

Elemanlardan başka gazetede daha başka kıvır zıvır da lâzım...

— Ne gibi?

— Tabii gazeteye makale, fıkra da lâzım... Bunlar için de bir «Kıvır zıvır işler Müdürlüğü».

— Kaç etti?

— Yedi... tamam. Aman bir de, sinema yıldızlarından birinin hayatını tefrika edelim.

— Onu, evvel Allah benim kız becerir Beyefendi...

—, Benim oğlan da öbürlerinin hakkından gelir.

— Ne kaldı?

— Bulmaca...

— Haa... bak, en mühimmini az kalsın unutuyorduk.

— Beyefendi, bir mâruzatım var, haddim olmayarak. Bulmacaları zat-ı âliniz yapsanız...

— Kıvırabilir miyim, bilmem ki...

— Vallahi kıvırırsınız Beyefendi. Azmin elinden ne kurtulur? Zat-ı âlinizin her sözü bir bulmaca.

— Şimdi Bütçeyi yapalım.

— Yapalım Beyefendi. 31 kişilik İdare Heyeti, iki yüz lira huzur hakkı az mı?

— Biz iki yüz koyalım da, sonra onlar arttırsın.

— Evet... İki yüz liradan 31 kişinin bir oturumu 6200 lira, yuvarlak hesap 7000... Haftada bir oturalar, ayda 28000, yılda 340, yuvarlak hesap 400 bin...

— Az... İşin ehemmiyetiyle mütenasip değil...

— Doğru... 800 bin yapalım. Yaz bir kenara, 800 bin. Umum Müdür. Bu zamanda 4000 liraya bir Umum Müdür bulunur mu?

— Zannetmem.

— 5000 den senede 60 bin...

— Unuttunuz... Beş maaş ta ikramiye, 100 bin...

— Muavinlere de 500 bin koy... Yedi Müdür, yüzer binden yedi yüz bin... Bina, tenvir, teshin, iaşe, ibate, kırtasiye, tamir...

— Ya vesaire...

— Vesaireye de koy 500 bin...

— Dünyada yetmez. Beyefendi «Vesaire» deyip geçmeyin, çok mühimdir. En aşağı 1 milyon...

— Bir yekûn edin...

— Yedi, dört daha on sekiz, üç daha, otuz altı... Altıya altı, elde var, sekiz... Sekiz bir daha yüz, yüz yüz daha, altı yüz... sıfıra sıfır, elde var sıfır, beş daha bin... yekûûûn... 28 milyon lira...

— Bir şey değil...

— Ama biz gazetelere 13 milyon veriyorduk.

— Sen ona bakma...

— Zarardayız...

— Ama hükûmetten resmî ilân da alırız...

— Bak onu unutmuştum.

— Sonra satış da yaparız.

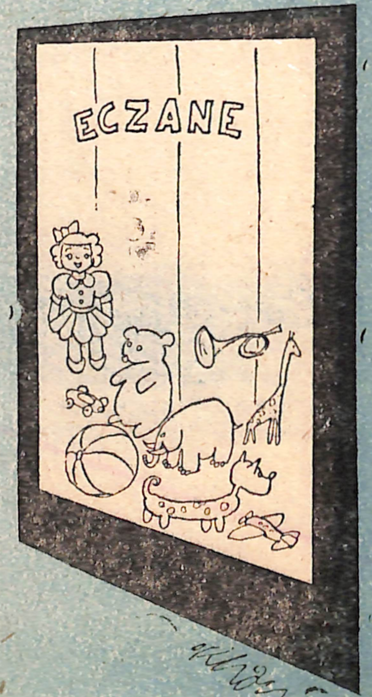
— Öyle ya...

— Her şey tamam... Hadi çıkaralım.

— Hadi Beyefendi...

— Hadi, davranın...

□

YAZISIZ!..

Gazeteci

Halil Lûtfi Dördüncü dört muhabiri stajiyer olarak beş ay TAN da çalıştırdıktan sonra, içlerinden birini beğendi. Onu odasına çağırdı:

— Bak evlâdım, siz burada dört stajiyerdiniz. Öbür üçüne yol veriyorum, seni alıyorum. Buna karşılık senden hiç bir şey istemiyorum. Gazetecilik çok iyi bir meslektir. Seni bu mesleğe soktuğum için de senden bir şey almıyacağım.

Beş ay gibi kısa zamanda, müessesemde bu mesleği öğrendin. Bunun için de bir şey istemiyorum. Asıl gazeteciliği bundan sonra öğreneceksin. Buna karşılık ta senden on para almıyacağım. Eğer kaabiliyetin varsa, ilerde adınla yazılar da yazar, meşhur olursun. Seni meşhur ettim diye bir karşılık beklemiyorum.

Gazeteciler, Vali gibi, Bakan gibi büyük adamlarla konuşur. Sonra da ne de olsa itibarı artar. Bunlar için de senden bir şey istemiyorum.

Sonra gazeteciliğin başka çıkarları vardır. İki sene yanımda çalıştıktan sonra sana sarı kart alırım. Sarı kartla sinemaya, tiyatroya ucuz girersin. Otobüse, tramvaya bedava binersin. Senden otobüs, tramvay paralarını da istemiyorum, benden yana helâl olsun..

Sonra sık sık gazetecilere ziyafet verirler. Ben gitmediğim zamanlar seni gönderirim. Sakın utanma, tıka basa yersin. Senden yemek paralarını da istemiyorum. âfiyet olsun.

Bütün bu iyiliklerime karşılık rini beğendi. Onu odasına çağırdı, senden yalnız bir şey istiyorum. O da, senin de benden bir şey istememen... Dünyada her şey karşılıklıdır oğlum. Al gülüm, ver gülüm.

NİYE ÖPTÜ?

«Orta okullara din dersleri konacak.»

«İmam Hatip okulları çoğaltılacak».

«Hademei hayrat aylıkları arttırılacak».

Bunlar, sayın Menderes'in Konyadaki nutkundan bir kaç cümledir.

Allah Allah... Seçim zamanı değil, bir şey değil. Şimdi bu sözlere ne lüzum var? Hani ne demiş:

Bayram değil, seyran değil, eniştem beni neye öptü?

İKİ G

Örnek koca

Demokrat Partinin meclis grupu başkan vekili Muzaffer Kurbanoğlu, yeni evlenmiştir. Zarif eşiyle tatil yapmak üzere Beyrut'a giderlerken uçakta herkes onların her bakımdan örnek bir karı-koca olduğuna ittifakla karar verdi. Başbaşa, fısıl fısıl konuşuyorlardı. Kulağı delik bir hostes'in bize naklettiğine göre, Kurbanoğlu:

— Elbette hakkın var şekerim, diye tasdik ediyordu. Hakkın var elbet. Bir daha söyle bakayım hele, ne diyordun?

İHANET

Meşhur sinema yıldızlarımızdan biri, alelusul, zengin, fakat yaşlı bir adamla evlenmişti. Düğün ertesi arkadaşlarından biri:

— Nasıl, kocandan memnun musun? diye sordu.

— Hayır, beni aldattı, dedi yıldız.

— Ne? Daha ilk gecede mi?

— Evet. Bana altmış yaşındayım demişti. Halbuki kırkbeşinde olduğunu anladım...

TEDBİR

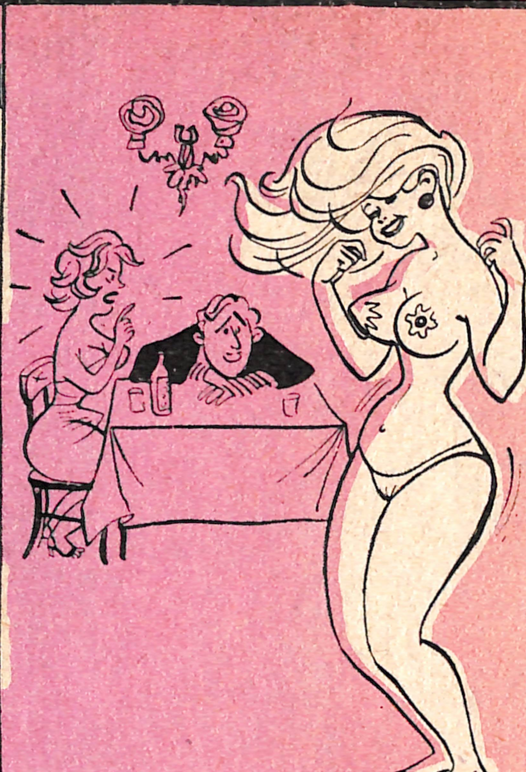
Karısı sokağa çıkıyordu. Rasim Cenani'ye (avukat ve Hürriyet partisinin Şişli kurucusu):

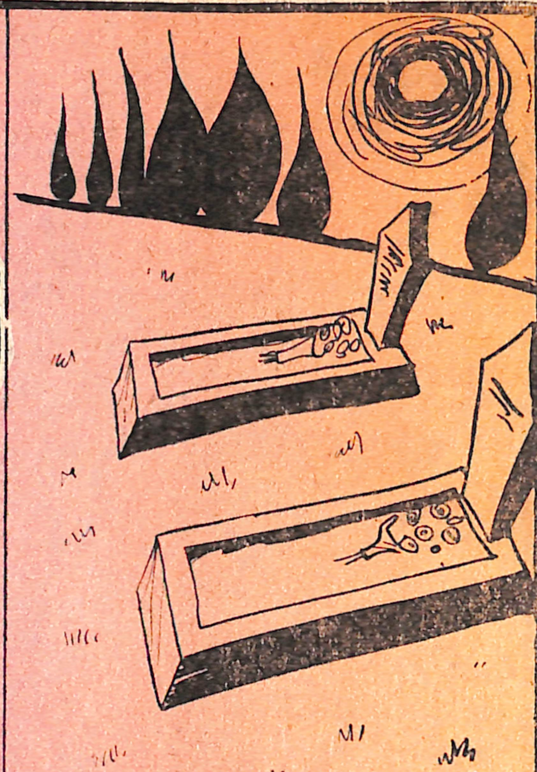
— Kuzum Rasim, dedi, benim acelem var. Son aldığımız resimler için şu duvara çivileri çakıver...

— Çivileri mi?

— Evet. Ben her şeyi hazırladım. İşte bu, çekiç. Şu kutuda çivi var. Şu kutuda da pamuk, tentürdiyot ve sargı bezi...

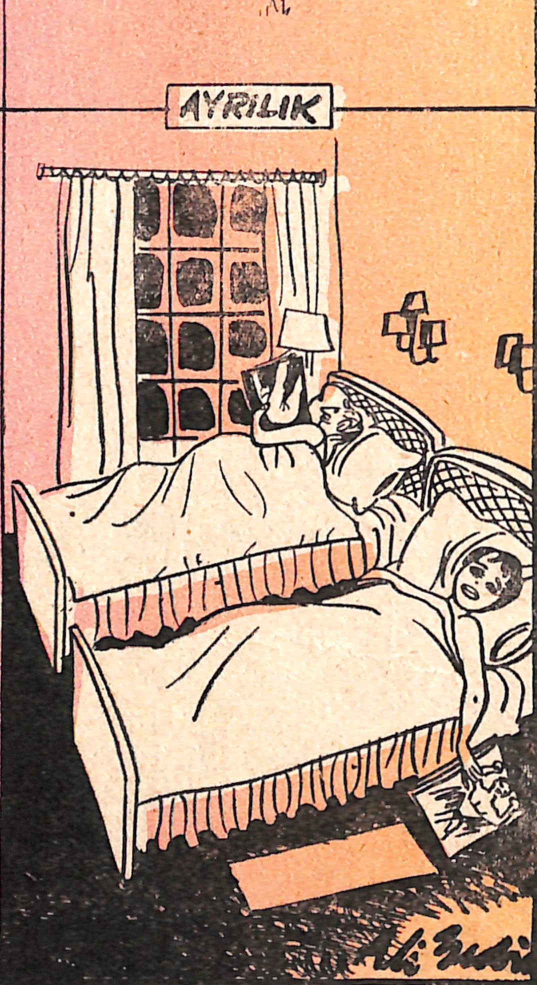

Ç KIZ

ŞANS

Bir yeni zengin, Kulis'te Doğan Nadi'ye dert yanıyordu:

— Şoför değil, kaza belâ kumkuması birader... Defettim herifi nihayet: ikidir beni az daha öldüreyazdı...

Doğan Nadi, maden suyu kadehini kaldırarak itiraz etti:

— Hakkın yok birader, adamcağıza bir imkân daha vermeliydin...

HELE O...

Ayfer, kendisiyle evlenmek istiyen zengin tüccarla övünüyordu. Ziyaretine gelen arkadaşı Ayten:

— Bu güzel Cadillac da nereden çıktı? diye imrenerek sordu. Ayfer:

— O'nun hediyesi...

— Deme... Pek nefis şey...

— Bu bir şey mi? dedi Ayfer. Bir de arabayla beraber gelen şoförü gör!

Denememiş ki...

Avcı şair diye tanınmış olan ve gençliğinde Afrikaya arslan avlamağa gitmekle meşhur Sait Salâhaddin, bu seyahatlerinden birinde, bir yerli kabile reisiyle görüşüyordu. Lâf arasında adama:

— Türkleri sever misiniz? diye tercüman vasıtasiyle sordurdu. Kabile reisi:

— Bilmiyorum, cevabını verdi, daha tadına bakmak kısmet olmadı!

TEHDİT

Fena halde tutuşmuşlardı. Hem bu defa, beylik karı koca kavgalarına benzemiyordu halleri. Kadın adam akıllı rest çekti:

— Yarından tezi yok, bavulumu alıp annemin evine gideceğim ve bir daha ebediyyen dönmiyeceğim...

Biraz sonra hıçkırıklar arasında ilâve etti:

— Ama sırtımda geçen seneki manto varken ne yüzle gideyim?

DEMOKRASİ

Meclis tatile girdikten sonra, en çok konuşmuş olanlardan biri, az konuşan, lâkin çok iyi idare eden D.P. Meclis grupu başkan vekili Muzaffer Kurbanoğlu'na, İstanbula gelirlerken, sordu:

— Yani şu Hürriyetçiler ne demek istiyorlar? Demokrasi demokrasidir, bunun şöylesi böylesi olmaz ki... diyordu. Kurbanoğlu:

— Nasıl olmaz, dedi. Bir çeşit demokrasi şöyledir: karşınızdakine evet, senin de benim kadar hakkın var, dersiniz. Bir çeşit demokrasi de böyledir: Karşınızdakine benim de sizin kadar hakkım var, dersiniz... Asıl demokrasi birincisidir...

KENDİ KENDİLERİNE

Sağlık Vekili bir kaza merkezine uğramıştı. Kaymakamdan, kazada doktor olmadığını öğrenince şaştı:

— Peki hastalar ne yapıyor? diye sordu. Genç kaymakam, saygıyla cevap verdi:

— Hiç... Kendi kendilerine de ölüyorlar zaten...

Kaplumbağa

Avrupa'ya 100 ton kaplumbağa satmışız. Hemen size, kaplumbağa hızıyla yürüyen işlerimize da r, yahut bunlar kaplumbağa değil, olsa olsa on dakikalık yolu on saatte alan otobüsler, tramvaylar diye, soğuk bir espri yapacak değilim. Çünkü iş pek ciddidir.

İyi ki biz, Avrupalılar gibi, kaplumbağa yemeğe alışmamışız. Yoksa balık gibi, kaplumbağaları da tutar, çürütür, kokutur, denize atardık.

Kaplumbağalar olsun, murdar olmadan elimizden kurtuldu.

BİR ÇİN HİKÂYESİ:

En büyük askerî hastahanenin inşaatı bir ay önce tamamlanmıştı. Amerikalı sağlık işleri uzmanı Major Arm yeni yapılan hastahaneyi geziyordu. Parkeler pırıl pırıldı. Duvarlar süt mavisi bir renkle yağlı boya boyanmıştı. Kapılar gıcırtısız açılıp kapanıyordu. Tavanda ışıklar gizliydi, gözü büzmüyordu.

Major Arm, göz servisini geçti. İçhastalıklı servisi önünde Çinli doktora rastladı:

— Good Morning doktor.

— Good Morning Major Arm...

— Çok güzel bir hastahane kazandınız. Çinin en güzel hastahanesi. Tam mânasiyle bir batı anlayişiyle mükemmel bir hastahane...

— Sayenizde, sizin yardımlarınızın sayesinde Major Arm...

Major Arm ilerledi. Hariciye kliniği önüne geldi.

— Hellow daktie... Nasılsınız?

— Teşekkürler Major Arm...

— Çok güzel, tam teşkilâtlı bir hastahaneye kavuştunuz. Avrupada bile bundan mükemmeli yok.

— Sizin yardımınız sayesinde...

— Her şey bizim memleketimizdeki gibi...

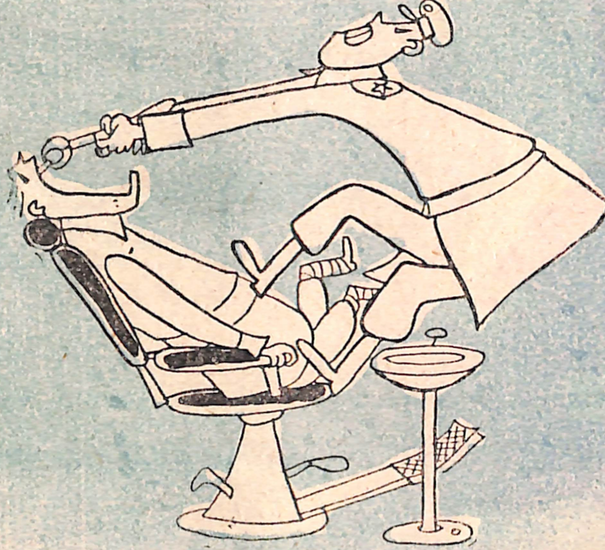
— Evet, her şey Major Arm...

Major Arm, dişçi kliniğinin önüne gelmişti ki, koridorda ıslık gibi bir fısıltı duyuldu.

— General Tsung-Vu... General Tsung-Vu...

Her kapıdan bir baş uzanıyor:

— General Tsung-Vu!..

Dedikten sonra, kapıyı kapıyordu.

Askerî diş doktoru, kapıdan başını uzattı:

— Ne?.. Ne dediniz? General Tsung-Vu mu?

Tam o sırada kapının önünden bir er geçiyordu. Askerî diş doktoru, eri kolundan yakaladığı gibi içeri çekti.

— Gel buraya!.. Otur şu koltuğa!..

Neye uğradığını şaşıran er, diş doktorunun dediklerini yaptı.

— Aç ağzını!..

Dişçi koltuğuna oturan er, ağzını açtı.

Askerî dişçi, asistanına:

— Kapıya göz kulak ol, general tam kapı önüne gelince haber ver! dedi.

Dişçi âletlerini, iğri aynayı, şaşkın şaşkın oturan erin ağzına soktu. Ağzı, parlak madenî âletlerle dolu er, boğuk boğuk:

— Ama doktor bey, benim dişlerim sağlam... Sağlam hepsi... Bir tane bile çürük yok. Hiç ağrımıyor... diyordu.

Major Arm, olanları gördükten sonra oradan bir yere gidememiş, merakla diş doktorunu seyrediyordu.

Askerî dişçi ere bağırmağa başladı:

— Sus!.. Çok suylenme!.. Siz ne biçim insansınız? Dişleriniz çürür, dökülür, haberiniz bile olmaz. Ağrımıyormuş. Ağrıdığını sen mi bilirsin, ben mi? Ben diş doktoruyum, mütahassısım. Anladın mı?. Doktorum ben, Dişleriniz çürür, haberiniz bile olmaz. Biz sizin teker teker peşinizde mi koşacağız? Arkanızdan mı kovalıyacağız? Nerede çürük dişli asker var diye sizi mi arıyacağız. Neye gelmezsiniz?

Mojor Arm:

— Bizim memleketimizde de, Avrupada da belki bundan daha mükemmel hastahaneler vardır ama, bukadar işine düşkün mütahassıs dişçilerimiz, doktorlarımız yok... diye söylendi.

Askerî dişçinin ere gösterdiği ilgi, Major Arm'ı duygulandırmıştı.

— Bizde, teknik var, ama duygu yok, burada teknik ile duygu, yani batı ile doğu birleşiyor, kucak kucağa...

Diye içinden geçirdi. Er hâlâ:

— Benim bir şeyim yok!... Dişlerim sapasağlam!.. diye çırpınıp duruyordu. O sırada kapıdaki gözcü asistan:

— Geliyor, General Tsung-Vu geliyor! dedi.

Asistan lâfını tamamlamadan, dişçi kerpeteni, erin azı dişine taktı, çekti. Er, avazı çıktığı kadar bağırırken, general Tsung-Vu kapıdan başını uzattı:

— Aferin, çalışıyorsunuz, dedi ve gitti.

Erin ağzından kanlar akıyordu. Doktor, ere gargara yaptırdı. dişine ilâç koydu.

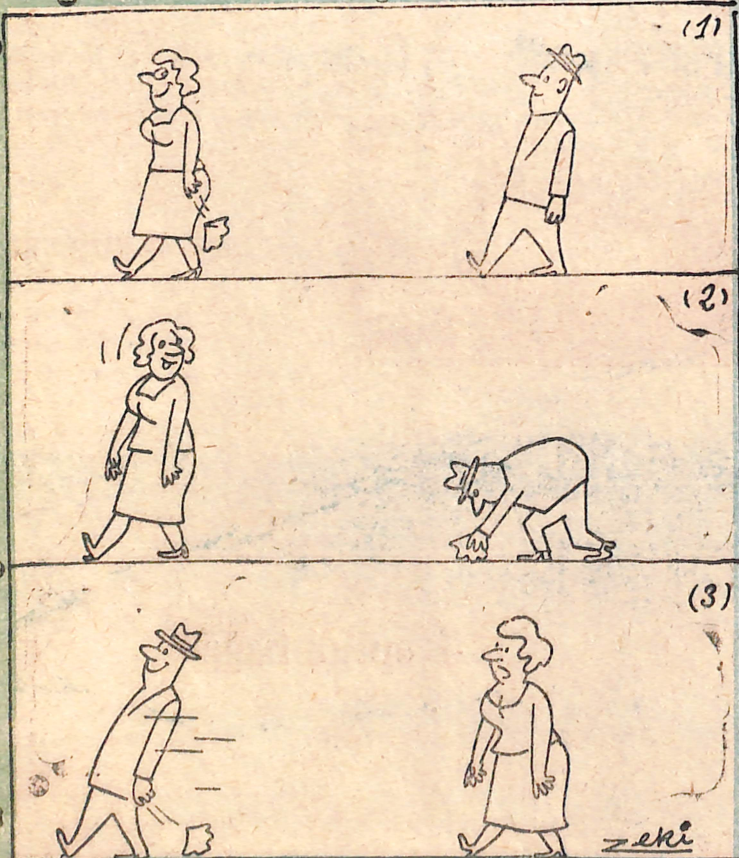
— Haydi.. git!. dedi.

Major Arm, bu sırada orada oturan bakteriyoloğ Fu-Yamu'ya, memnunluğunu bildirdi.

— Hastahaneniz tıpkı batı hastahaneleri gibi, dedi, hem de doğu ruhu ile batı tekniği birleşmiş. Dişçinin ere ilgisine hayran oldum.

Bakterfiyoloğ Fu-Yamu:

— Evet, dedi, bu general Tsung-Vu geçen gün yine hastahaneyi teftiş ediyordu. Diş kliniğine girmiş. O sırada hastası olmadığı için dişçi de oturuyormuş. General kızmış. «Neden böyle tenbel tenbel oturuyorsun, çalışmıyorsun?» diye dişçiye söylemediğini bırakmamış. Açmış ağzını, yummuş gözünü. O günden sonra diş doktoru, general Tsung-Vu'nun adını duydu mu, kim olursa, eline kim geçerse geçsin, hemen kolundan yakalar, dişçi koltuğuna oturtur, mutlaka bir dişini olsun çeker. Ama sağlam, ama çürük... Mutlaka çeker.

YAZISIZ!..

«Sayılı Fırtınalar» yazarı

Bab-ıâli'nin sayısız fırtınalarından: REFİ' CEVAD ULUNAY

Genç kadın son derece mahçuptu. Kocası, aşırı bir şefkat ve muhabbetle üstüne düştükçe, belediye müfettişi görmüş fiyat etiket gibi büzülüyor, küçülüyordu.

— Beni seviyor musun nonoşum?

— Seviyorum tabii...

— Ne kadar? Ama söyle, ne kadar?

— Senin beni sevdiğinden çok...

— Evlendiğimiz halde bile, ha?

— Elbette ya. Anla nasıl sevdiğimi...

Böylece, cıvıldaşa cıvıldaşa nikâh dairesinden çıkıp Tophaneye indiler. Otomobil onları rıhtıma bıraktı. Vapur hazırdı. Yerleri tutulmuştu. Bursaya, balayı seyahatine çıkıyorlardı. Oranın en lüks otelinde odaları ayırtılmıştı.

Deniz yolculuğu çabuk geçti. O kadar birbirlerine dalmışlardı ki, vapurda yağız sporcuların onlarla ilgilendiklerini bile farketmediler. Bunlardan biri, bilhassa genç kadını ısrarla incelemekteydi. O da, onlarla beraber vapurdan indi. Fakat onlardan önce Bursaya vardı.

Nüzhet Severyol'la eşi Nefise Severyol, Bursaya vardıkları zaman akşam yaklaşmıştı. Birlikte otele gittiler. Valizlerini bırakıp tekrar şehri gezmeğe çıktılar. Bu esnada, tam Çekirge yolunun başına geldikleri sırada:

— Vay Nüzhetçiğim, sen buralarda ne geziyorsun ha? diye bir feryat duydular. Ama bu dostça bir feryattı. Karşıdan gelen iki arkadaştan biri Nüzhet'in boynuna sarılmıştı.

— Yahu İzzet, senin burada ne işin var?

— Evlendim be kardeşim .Evlendim de, karımla balayına geldim Bursaya...

— Ne diyorsun yahu? Ben de öyle. İşte Nefise... Bu da mektep arkadaşım İzzet...

İzzet de arkadaşını takdim etti. Hep beraber bir pastahaneye gittiler. İzzet:

— Burada bizim arkadaşlardan haylisi var. Bu gece toplanıyorlar. İstersen biz de yarım saat kadar katılırız... Siz hangi otelde kalıyorsunuz?

Nüzhet kaldıkları otelin adını söyledi. İzzet:

— Olur şey değil yahu... Biz de oradayız, dedi. O halde, Nefise yengeyi otele bırakalım. Çocuklara bir uğrıyalım. Ne kadar memnun olacaklar görürsün. Yıllardan sonra... Her halde seni elinden aldığımız için yenge bize kızmaz, değil mi ya?

Hayır. Nefise kızmazdı. Çünkü kocasının nasıl olsa otele döneceğine emindi. Hattâ memnun bile olmuştu. Biraz kendini dinlemek fırsatını bulacaktı çünkü. Kararlaştırdıkları gibi yaptılar.

Nefise'yi otele bıraktıktan sonra iki arkadaş Sedbaşı'ndaki toplantı yerine gittiler. Lâkin bilmem hiç eski arkadaşlara uzun zaman sonra, hem de grup halinde tesadüf ettiğiniz olmuş mudur? Hele arada içki de olursa... Zamanın nasıl geçtiği hissedilmez bile. Nüzhet zaten diken üstündeydi. Çıldırasıya sevdiği karısı otelde onu bekliyedursun... Hemen müsaade istedi. İzzet:

— Bekle, birazdan beraber kalkarız... dedi ama, dinlemedi.

Otele, çakırkeyiften bir gömlek yukarıda döndü. Kâtip anahtarı verdi. O da yukarı çıktı. Odasına girdiği zaman, Nefise'nin yatmış, ışığı da söndürmüş olduğunu gördü. İçinden gülümsedi: haklıydı tabii... Mahçup kadındı çünkü... Karanlıkta soyundu. Ve karısının yanına uzandı. Onun, bu derece iri yapılı olduğuna hiç dikkat etmemişti...

Ertesi sabah, gün doğmadan önce, kapının sarsılırcasına vurulmasiyle gözlerini açan Nüzhet, derhal yataktan kalktı. Karısını uyandırmasınlar diye, bu münasebetsize haddini bildirecekti. Bir de kapıyı açtı ki, Nefise karşısında, tirtir titriyor... Ancak o zaman yatağa bakmak aklına geldi: hiç tanımadığı bir kadın, ölü gibi uyuyordu!.. Birdenbire telâşlandı:

— İzzet? İzzet nerde? diye inledi. Nefise bu garip vaziyetin doğurduğu sinirlilikle kahkahayı koyuverdi:

— Senin yerinde... Ölü gibi uyuyor...

Sonra kocasının kulağına eğildi:

— Üzülme hınzır, dedi, o geldiği zaman turşu gibiydi. Yıkıldı. Hâlâ o yıkılış. İnşallah sen de, onun karısının yanına öyle sızmışsındır!

— Hikâyeci —

□

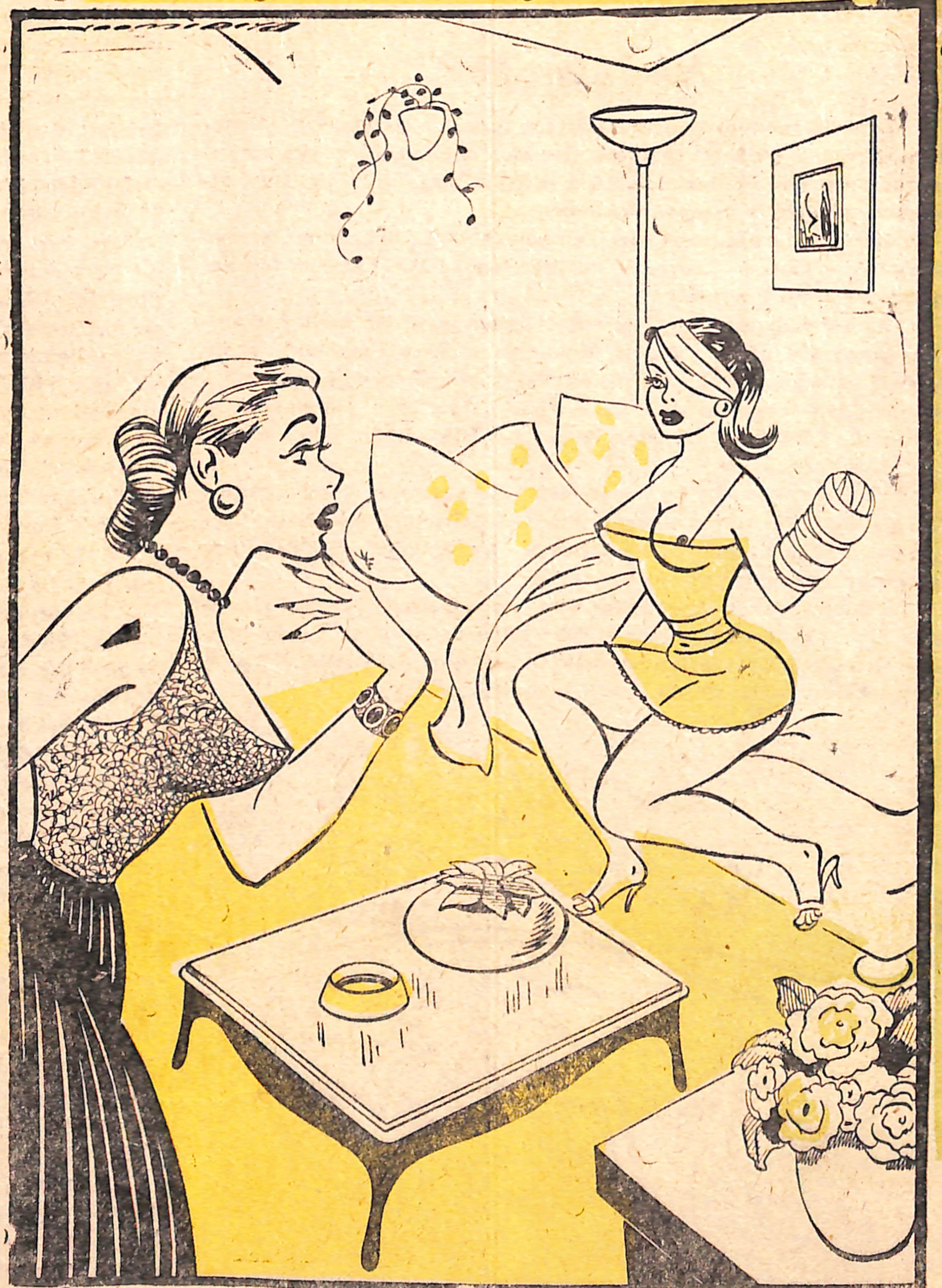
TEBRİK

— Tebrik ederim azizim, çok memnun oldum, evlenmnşsin. Ne ise, artık o aksı, terbiyesiz suratsız metresinden kurtuldun, değil mi?..

— Aman yavaş söyle!..

— Neden?

— Onunla evlendim...

— Vah canım vah... Kocan ha? Ayol, ben onu seyahatte biliyordum!.
— Sorma... Ben de öyle biliyordum!..

— Şöyle güzel bir sepet çiçek istiyorum...
— Evlenme için mi?..
— Hayııır.... Boşanma için!..

(Necmi Rıza)

Ne takacak?

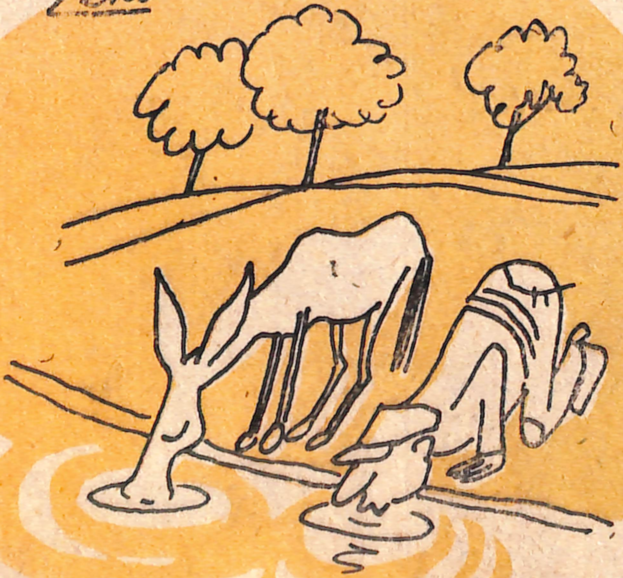
İzmir'in tanınmış şahsiyetlerinden birisi... Gazetelerde «tanınmış şahsiyet» «yüksek sosyete» diye okudum mu, okumaya korkuyorum; altından ille bir çapanoğlu çıkıyor. İnsan ne yapıp edip, tanınmış şahsiyet olmamaya bakmalı.

Bu da öyle... İzmir'in bir tanınmış şahsiyetinin hanımı, birinci sevgilisiyle kaçmış. Tanınmış şahsiyet her kimse, karısına bir nasihat geçip evine almış.

Bu sefer, hanım ikinci sevgili ile kaçmış. Tabii, bunlar, tanınmış şahsiyetin yalnız bildikleri. Malûm ya - nereden malûm? - böyle şeyleri en sonra kocalar duyarmış. Tanınmış şahsiyet, tanınmış hanımın, ikinci sevgilisinden de çekip almış. Almış ama, hanım alışmış, durur mu? Bu sefer, tanınmış şahsiyetin istatistiğine göre, üçüncü sevgiliye kaçmaz mı?

Tanınmış şahsiyet bu, boru mu? Yine hanımını almış getirmiş. Ama cebinde bir traş makinesi saklıymış. Dördüncü sevgilisine kaçmasın diye, hanımını yatırmış, koyun kırpar gibi, o güzel ipek saçlarını sıfır numara ile traş etmiş.

Tanınmış şahsiyetin hanımı, şimdi gazetecilere, peruka takacağım diyormuş. Hanım başına peruka takacak, anladım Ama bundan sonra kadın berberliği yapmaktan başka çaresi kalmıyan tanınmış şahsiyet acaba ne takacak? İş orada.....

YAZISIZ!..

FRANSIZ MİZAHINDAN

Sancısız Doğum

DOSTUM Boussignol fena halde yanıp yakılıyordu:

— Şu kadın milleti ne münasebetsiz, ne bencil mahlûklardır yani... Doğumda sancıdan kurtuldular kurtulalı, baba olacak erkeklerin üzüntülerini kül lühum inkâr ederler. Kendileri sancısız doğum yapıyorlar ya... Bir şey hissetmediklerine göre erkekler de tabii ıstırap çekmiyorlar... Ne yanlış, ne münasebetsiz fikir azizim... Ah, bir bilseler kendileri bir çocuk doğuruncaya kadar bizler nasıl dokuz doğuruyoruz! Bak, sana can lı bir misâl vereceğim. Hem ne yok yere üzüntüden geberdiğimizi anla:

O gün, yani karımın doğum yapacağı gün, hastahanede çile dolduran üç kişiydik. Üçümüz de baba namzedi.. Biri boyuna tırnaklarını kemiriyor, öbürü çenesini oğuşturup duruyordu. İçlerinde nisbeten en sakini yine bendim. Tırnaklarını kemirip duran biçare, bir kız evlât bekliyordu. İkincisi ise bir oğlan... Bense bu işlerde yeni olduğumdan, hiçbir fikrim yoktu: ister kız olmuş, ister oğlan. Çocuğum bir an evvel viyaklasın da başka birşey düşünmüyordum bile. Ebânım sökün edip de M. Bouron'a, yani şu tırnaklarını kemirip duran babalığa bir oğlu olduğunu söylediği zaman adam öyle içerledi ki biz, yani ben ve öteki peder namzeti, vaziyetin antikalığını unutup kahkahayı bastık. Seninki fena içerledi buna:

— Ne var gülecek? Sanki az sonra sizin başınıza gelmiyecek mi? Bu altıncı veleddir ki oğlan oluyor. Her seferinde de konu komşu kız doğacağına bahse tu partımanın üstümüzde ve altımızdaki kiracılarından işiteceğim lâkırdıları hesaba katmasak bile, veledler geceleri yaygarayı koparınca kim onları emzirecek? Tabii ben. Yani emzik lerini ağızlarına tutuşturmak bi tuşurlardı. Şimdi ben ne halt edeyim? diye vurdu kapıyı, çıktı gitti. Ben, vaziyetimi tamamen unutmuş, gidenin haline gülmeğe dalmıştım. On dakika sonra ebânım yine sökün etti. Çenesini oğuşturan M. Duflat'ya:

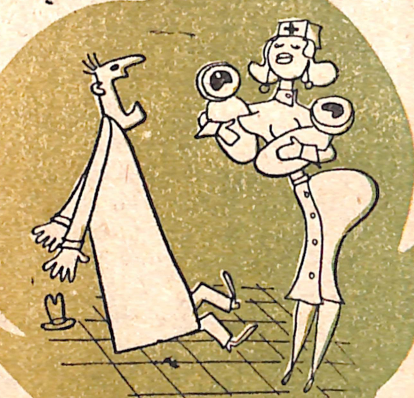
— Karınız ikiz doğurdu... diye müjdeledi. Görmeliydin herifin halini:

— Ah birader bu ikinci seferdir, aynı numarayı yapıyor karım. Düşün: iki doğumda dört çocuk. Tay gibi eşinecekler. Apartımanın üstümüzde ve altımızdaki kiracılarından işiteceğim lâkırdıları hesaba katmasak bile, veledler geceleri yaygarayı koparınca kim onları emzirecek? abii ben. Yani emziklerini ağızlarına tutuşturmak bize düşecek. Uyku, dur, durak Hak getire artık...

Ebânım bana döndü:

— Siz ne bekliyorsunuz? dedi. Karınız ancak yarın doğuracak. Biz size haber veririz, telefonla...

Hastaheneden çıktım. Aksiliğe bak şimdi. Çilem dolmamış besbelli diye gittim şöyle iç bir meyhaneye. Günlerdenberi heyecandan ağzıma bir şey koymamıştım. Bâri yarına kadar nasıl olsa beklemek var, şöyle ağız tadiyle bir karnımı doyurayım dedim. Çektiğim heyecan ve üzüntü, çekeceklerimin yanında hiç kalırdı ne de olsa. Yemeğimi yedim, kafayı çekmeyi de ihmâl etmedim. Benim gibi evli bir adamın böyle sefil ve perişan bir bekâr hayatına mahkûm olması, velev bir gece için, katlanılır dert değildi. Düşün birader... Bu haller kimin yüzünden başıma geliyordu? Karımın değil mi? Bâri o da vaktiyle doğurup işkenceyi uzatmasa ya? Ne oldu, ne olacak, acaba rahat doğuracak mı? Çocuk nasıl? gibi binbir sualle didinirken ben, meğer hanımefendi çoktan doğurmuş da, istirahate çekilmiş bile...

— Ya? diye şaştım. Boussignol devam etti:

— Doğurmuş ya... Eve döndüğüm zaman telefon çalıyordu. Nefes nefese açtım. Ebânımın sesiydi:

— Nerelerdesiniz? Siz ne vefasız kocasınız ayol? İnsan karısını hiç böyle bir günde yüzüstü bırakıp kayıplara karışır mı hissiz adam?

diye bana bir hayli çıkıştıktan sonra:

— Size yanlış haber vermişler... dedi. Siz buradayken ikiz doğuran meğer sizin karınızmış. M. Duflat'nınki değil...

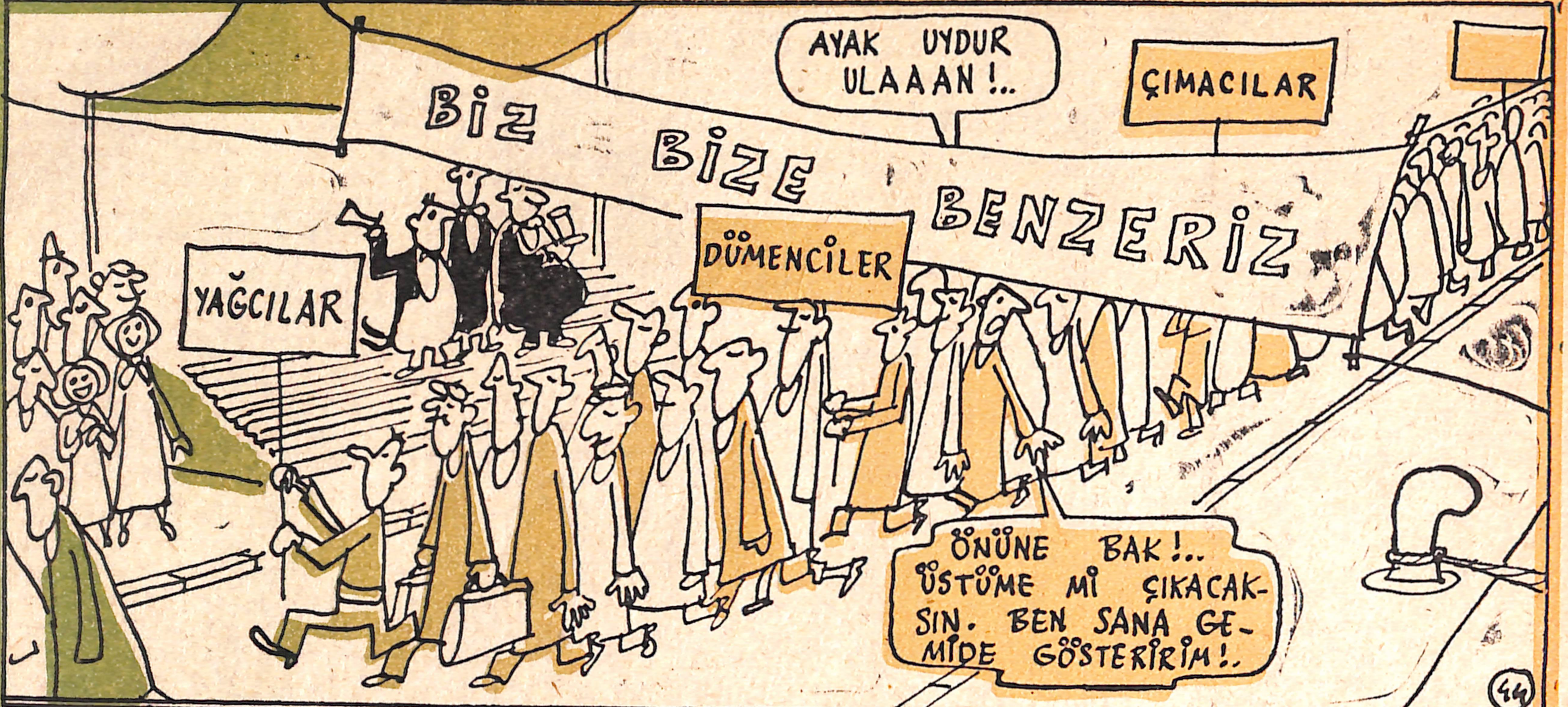
Haydi, öp babanın elini bakalım! Bir de buna sancısız doğum diyorlar...

Zac ARY

Yazan: Kaptan-ı Derya ALİ KÂHYA

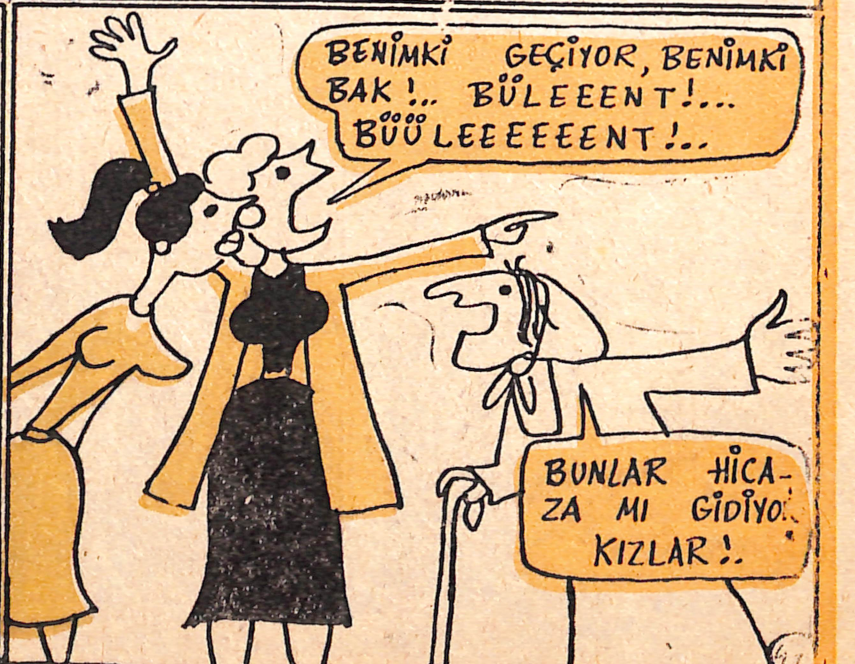
BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

Hayatını bana borçlusun

Bir Bektaşi nasılsa camiye gitmiş. Vaaz dinlemiş. Hoca vâzederken demiş ki:

— Her kim on lira sadaka verirse, Allah on mislini ihsan eder. Bunu duyan Bektaşi, hemen eve koşar sakladığı on lirayı alıp getirir, camideki fakirlere dağıtır. Eve döndüğü zaman, karısı işin farkına varınca, zavallıyı sille tokat dışarı atar. Bektaşi kırlara doğru yürür. Akşam olunca bir ağacın altında oturup yaptığı işi düşünmiye başlar. Bu sırada karşıdan bir atlı belirir. Bektaşi, korkudan ağacın üstüne çıkar. Bu atlı meğerse bir kızılbaş imiş. Ağacın altına inerek heybesini açar, bir somun çıkararak parçalamıya başlar. Bir tanesini kenara koyup «Bu, Ebubekir» der. İkincisine «Bu, Ömer», üçüncüsüne «Bu, Osman», dördüncüsüne «Bu, Muhammet», beşinci büyük parçaya da «Bu da Allah» der. Sonra sırasiyle:

— Siz ne diye Alinin hakkını yediniz? diyerek bunları birer birer yer. Sıra Peygambere gelince:

— Sen neden sağlığında bu işi hálletmedin? diye onu da yer. Ondan sonra büyük parçaya döner:

— Hey Allahım, sen bütün bunları evvelden biliyordun, ne diye işi başından halletmedin? Ben seni yemiyeyim de kimi yiyeyim? der.

Bunu duyar duymaz, elinden giden on liranın acısiyla içi sızlayan Bektaşi, kızılbaş Allahı yerse, artık alacağını kurtaramıyacağını düşünerek haykırır:

— Aman, ona ilişme, onda benim hesabım var!

Kızılbaş bu sesi duyar duymaz, olduğu yere yıkılır, korkudan kalp sektesinden ölür. Bektaşi biraz bekler, adamın kımıldamadığını görünce aşağıya iner, adamın can verdiğini anlar. Bir de ne baksın, heybesi altınla dolu. Bunu görünce sevincinden çılgına döner, ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak şöyle der:

— Kurban olduğum Allahım, sözünü fazlasiyla tuttun. Beni zengin ettin. Fakat unutma ki, hayatını da bana borçlusun.

MERAL TÜRKOĞLU
Hv. İkmal merkezi lojmanların da — Kayseri

Bir noksan

Üç Bektaşi müridi, Ramazan bayramında şeyhlerine bayram tebrikine gitmişler.

Bektaşi şeyhi, müritlerinden birine sormuş:

— Ramazanla nasılsın?

Birinci mürit:

— Üç gün oruç tuttum, demiş, bir baştan, bir ortadan, bir sondan...

İkincisine sormuş. O da birinciyi göstererek:

— Erenlerden bir eksik, demiş.

Üçüncü müridi, ikinciyi göstermiş:

— Ben de erenlerden bir eksik, demiş.

Bu sefer onlar şeyhlerine sormuşlar:

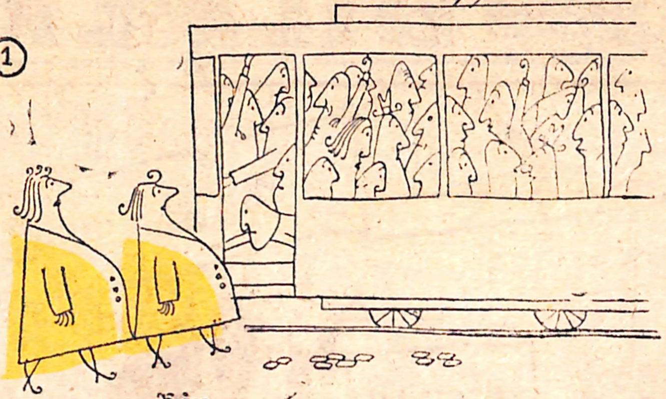
— Ramazanla siz nasıldınız?

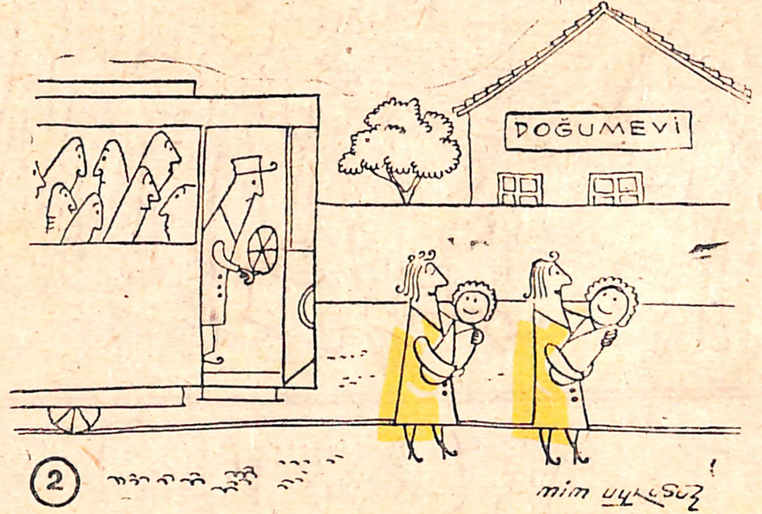
Şeyh efendi, üçüncü müridini göstererek:

— Ben de erenlerden bir eksik, demiş.

İSMAİL KIŞLALI
İncir harmanı ocağında anbarcı
Kozlu — Zonguldak

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

YAZISIZ!..

DOLDUR DOLDUR İÇ!

Hocanın biri camide vâzediyormuş:

— Yarın mahşer gününde, İmam-ı Ali, kevser havuzunun başına geçecek, oruç tutanlara kevser şarabı verecek, namaz kılanlara kevser şarabı içirecek, hacca giden lere, zekât verenlere, hulâsa tam mânasiyla müslümanlara, kevser şarabını doldurup doldurup sunacak!

Cemaatten bir bektaşi dayanamıyarak bağırmış:

— Ya Ali!.. Böyle bir müslüman dünya yüzünde yoktur. Kevser şarabını kendin doldur, kendin iç!

ZÜLFÜ ARI
Salköprü Mh. Haşhanlı çıkmazı No. 76 Malatya

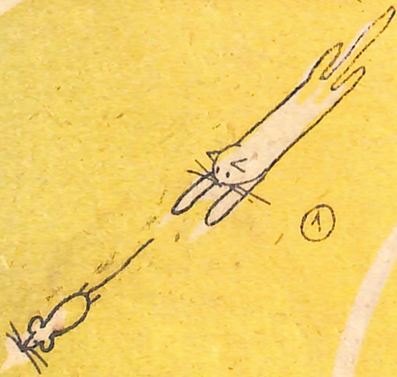
KENDİ KARİKATÜRÜNÜZÜ TANIDINIZ MI?

Bir Maçkalı

Bir Nişantaşlı

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

ERKEK SABAHAT

ERKEK OLAN KADININ HATIRALARI

AKBABA'NIN MİZAH ROMANI

— 6 —

Bukadar çeşitli horultuyu bir arada duymak imkânsızdı. Kardeşimle benim beraber yattığımız ince döşek, sofada mutfağın kapısı yanındaydı. Hemen oraya gittim. Ali, yine o yerde uyuyordu.. Yanına sokuldum.

— Ali!.. Kalk ulan kalk!..

Diye yavaşça seslendim. Homurdanarak sola döndü. Bacağından tutup silkeledim:

— Kalk be!.. Uyan!..

— Ne var be!.. Diye uyku sersemi söylendi.

— Kalk, bak ben kimim?

Sofada fitili kısılmış idare lâmbasının ışığında gözlerini uğuşturdu. Beni görünce:

— Aaaa!.. dedi kaldı.

Öylece yüzüme bakıyordu. İnanmıyormuş gibi yüzümü elledi, yanaklarımı okşamağa başladı. Ben de onun yanaklarını okşuyordum. Bir müddet dilimiz çözülmedi. Ali ağlamağa başladı:

— Sus ulan, karı gibi ağlama sulu gözlü, dedim.

— Neye gelmedin? diye sordu.

— Beni bırakmadılar... Sen ne diye gelmedin?

— Nereye gittiğini bilmiyordum ki... Boyuna aradım. Babama sordum söylemedi. Bir de bana pasta getirecektin güya...

Öyle kızdım ki...

— Al işte... Pisboğaz, diye paketi önüne açtım. Ubur ubur iki pasta ile bir çukulata yeyince tıkandı.

— Bu horultular ne?

— Ohooo... Neler oldu, neler bizim evde? dedi.

— Neler oldu?

— Babam evlendi..

— Eeee?

— Üç çocuğu oldu.

— Hadi ulan atma!.. Ben buradan gideli iki sene oldu. İki senede üç çocuk olur mu?

— Vallâhi... Şimdi bizim evde herkes çift mesai yapıyor. Onun için iki çocuk birden doğurdu.

Kıkır kıkır gülüyordu.

— Sus, uyanacaklar, ded.m.

— Top atsan, uyanmaz onlar, dedi. Anlamıyor musun çif mesai yapıyorlar. Hepsi leş gibi yatıyor. Öyle yorgun ki...

— Hepsi dediğin kim?

— Babam, odanın birini kiraya verdi. Yol üstündeki odada tam on beş kişi oturuyor.

— Haydi be!.. Hiç o odaya onbeş kişi sığar mı?

— Sana çift mesai yapıyorlar diyorum. Evde iki vardiya yatıyorlar. Saat sabahın dördüne kadar birinci vardiya yatıyor, onlar işe gidince, ikinci vardiya gelip yatıyor.

— Ağabeylerim nerede?

— Hasan ağabeyim askerde, Hüseyin ağabeyim, bir yerde suç sayılan lâflar etmiş. Onu hapsettiler. Mehmet ağabeyim çift mesai ile bu vardiya usulüne dayanamadı, hastahaneye yattı. Ahmet ağabeyim siyasî hayata atıldı. Onun işi iyi.

— Ne yapıyor?

— İşi çok. Muhalifler nutuk verirken yuhalıyor. Kendilerinden biri nutuk verirken alkışlıyor. Sonra mitinglerde bağırıyor. Başını kaşıyacak vakti yokmuş. Yakında, partinin bizim mahallenin ocak başkanının kızı ile evlenip memlekete otomobil ithal edecekmiş. Altı ayda milyoner olacakmış.

— İyi öyleyse. Size yardım ediyor mu?

— Ne gezer?... Bizim sokağın bir başına çimento fabrikası, öbür başına da şeker fabrikası yaptıracaklarmış.. O zaman bütün memleket zengin olacakmış. Biz de fakirlikten kurtulacakmışız.

— Peki, Ömer ağabeyim ne oldu?

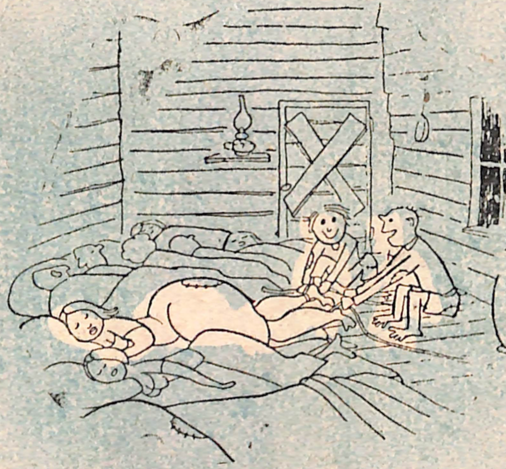
— Onu üvey annem kovdurdu evden. Ben de kaçacağım.

— Neden?

— Boyuna dövüyorlar.

— Yuuu... Karının kafasına bir şey fırlatamıyor musun?

— Babam dövüyor. Sonra üvey annemin bütün akrabaları buraya doldu. Annesi, babası, amcası, onların çocukları. Şimdi kiracılarla beraber bizim evde tam kırk altı kişi var. Sabah oldu mu, ev fabrikaya dönüyor. Yarım saatte ancak boşalıyor.

— Atma be Ali...

— Vallahi... Girene çıkana bir kapı yetmiyor. Kiracılar ön kapıdan, bizimkiler arka kapıdan işliyorlar.

Ali yine gülmeğe başladı.

— Ne gülüyorsun?

— Öyle komik şeyler oluyor ki... Odayı, çarşaf gerip dörde böldüler. Yine de yanlışlık oluyor. Kadının amcası, uyku sersemi annesinin koynuna girmiş. Babası da helâya çıkmış, dönüşte babamın koynuna girmiş. Gece yarısı bir gürültü koptu, kıyamet...

Biraz düşündü:

—İyi ki geldin, dedi, bugünlerde kaçacaktım evden.

Ağzına bir pasta daha attı:

— Beraber kaçarız, dedim.

— Olmaz, sen kızsın, dedi.

Suratına bir tokat vurdum. Pasta ağzına tıkıldı. Az daha boğuluyordu.

— Bizim mahallede bile bana Erkek Sabahat diyorlar, anladın mı? dedim. Sen erkeksen, hemen şimdi kaçarız.

— Olmaz...

— Nasıl? Sıkmaz değil mi?

— Sen nasıl geldin gece yarısı?

— Nasıl geldimse geldim. Haydi kaçalım beraber.

— Uykum var. Sabah olsun.

Esniyordu:

— Kalk ayağa! diye kolundan çektim.

— Ne var?

— Seni fitleyip dövdüren şu karıya bir oyun oynıyalım. İp var mı?

— Ne ipi?

— Çamaşır ipi...

Mutfaktaki dolaptan ip çıkardı.

— Nerede yatıyor o kadın?

Ayaklarımızın ucuna basarak odalarına girdik. Ayaklar birbirlerinin ağızlarına girmiş, vücutlar birbirine karışmıştı.

Kadının bir bacağına bir ip, öbür bacağına da bir ip bağladım. İçerisi horultudan büyük bir geminin makine dairesine benziyordu. Kadının ruhu bile duymadı. İpin birini evin sokak kapısına, öbürünü de arka sokak kapısına bağladım. bağlamadan önce birer çividen geçirdiğim için, ön kapıyı açınca, kadın sağ bacağı, arka kapıyı açınca, da sol bacağı ipin tarafına doğru çekiliyordu. Bunu bir kaç kere denedik. Ali gülmeğe başladı.

Kadının bacakları iple hareket ettikçe, horultusu kesiliyor, sonra yine horlamağa başlıyordu.

— Şimdi de suratlarını boyıyalım, dedim...

Ali:

— Uykum var, dedi.

Her zamanki yatağımıza koyun koyuna uzandık.

— Sabah kimse uyanmadan kaçalım. Beni görmesinler, dedim.

— Olur, dedi, zaten nerede ise saat dört olur. Hepsi işe gider. Gürültüden uyuyamayız.

Ali hemen uyumağa başladı. Benim gözümü uyku tutmuyordu. Biraz sonra da ilk vardiya ayağa kalktı. Demek saat dört olmuştu. Bir kısmı ön, bir kısmı arka kapıdan çıkıyordu. Kapılar her açılıp kapandıkça kadının ayakları, bir oyana bir buyana gidiyordu. Aliyi dürttüm:

— Haydi giyin...

Benim elbiselerim üstümdeydi. Ali:

— Başını yorgana sok, görürler, dedi.

Kadın içerden bağırmağa başladı:

— Ne oluyor? Bırak ayağımı... Çekme!.. Aaa... Çekiştirip durma ayol!..

Pasta, çukulata paketini aldık, kimseye görünmeden sokağa çıktık. Sokak... Bizim sokağımız, yaşasın sokak, yaşasın hürriyet!

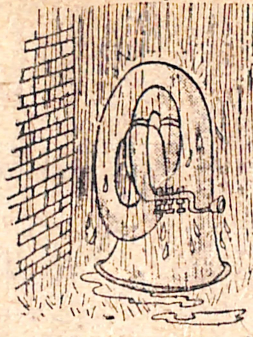
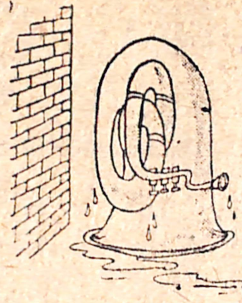
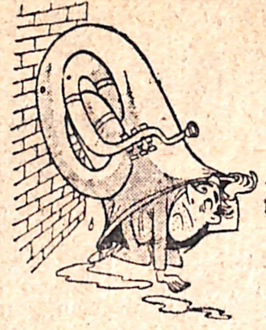
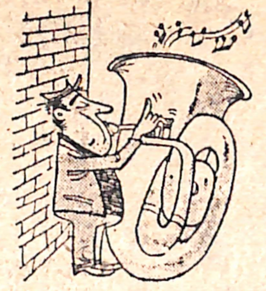
★

İNEK HAFIZ

Ortalık alacak karanlıktı. Nereye gideceğimizi bilmeden yürüdük. Ben Aliye, Mümtaz beyin evinde başımdan geçenleri anlatıyordum. Oktaya oynadığım oyunu anlatırken gülmekten gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

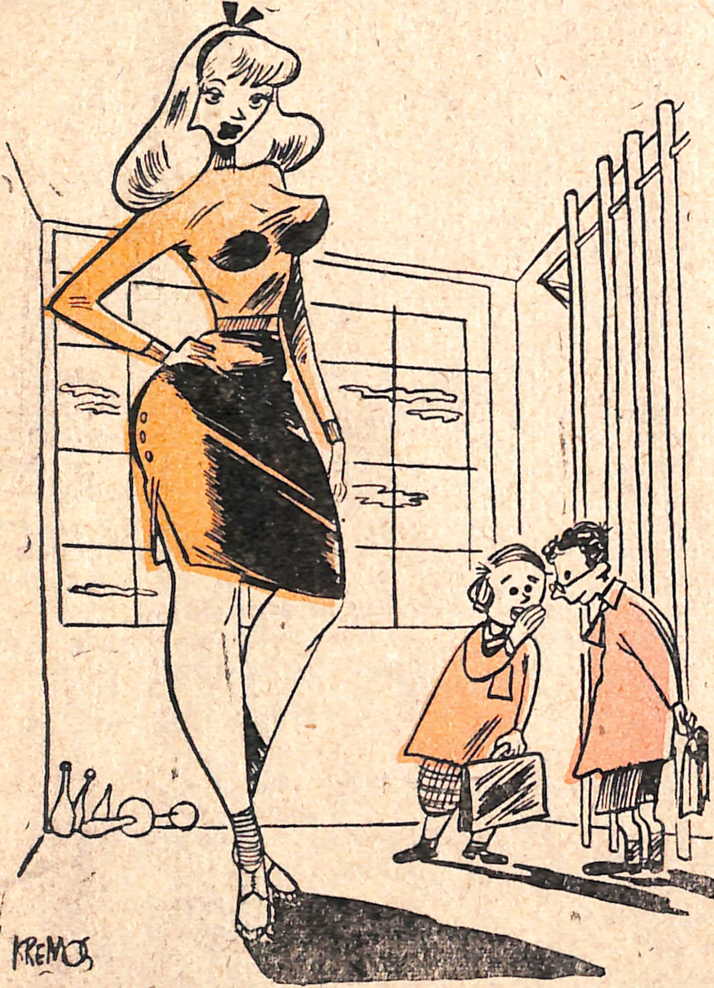
(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

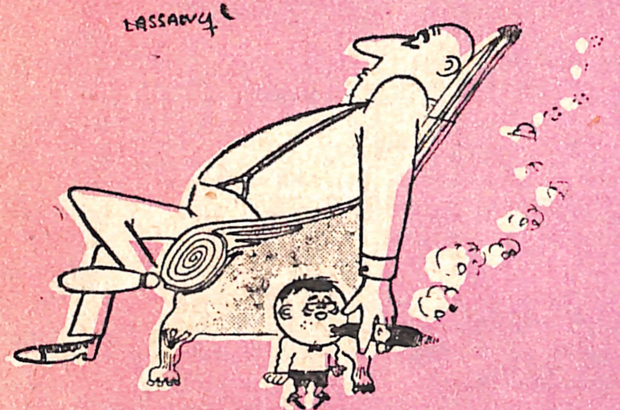
YAZISIZ!..

— Fransız —

— Bugün geldi, bizim yeni jimnastik hocamız...
— Görünce ne yaptınız?..
— Bütün sınıf takla attık!..

— İtalyan —

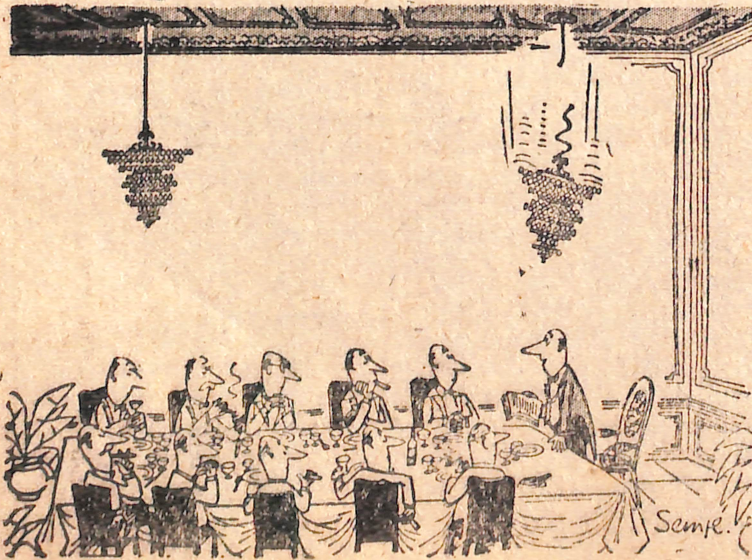
YAZISIZ!..

— Fransız —

Kafes arkasından!..

— Fransız —

— Gayet kısa konuşacağım!..

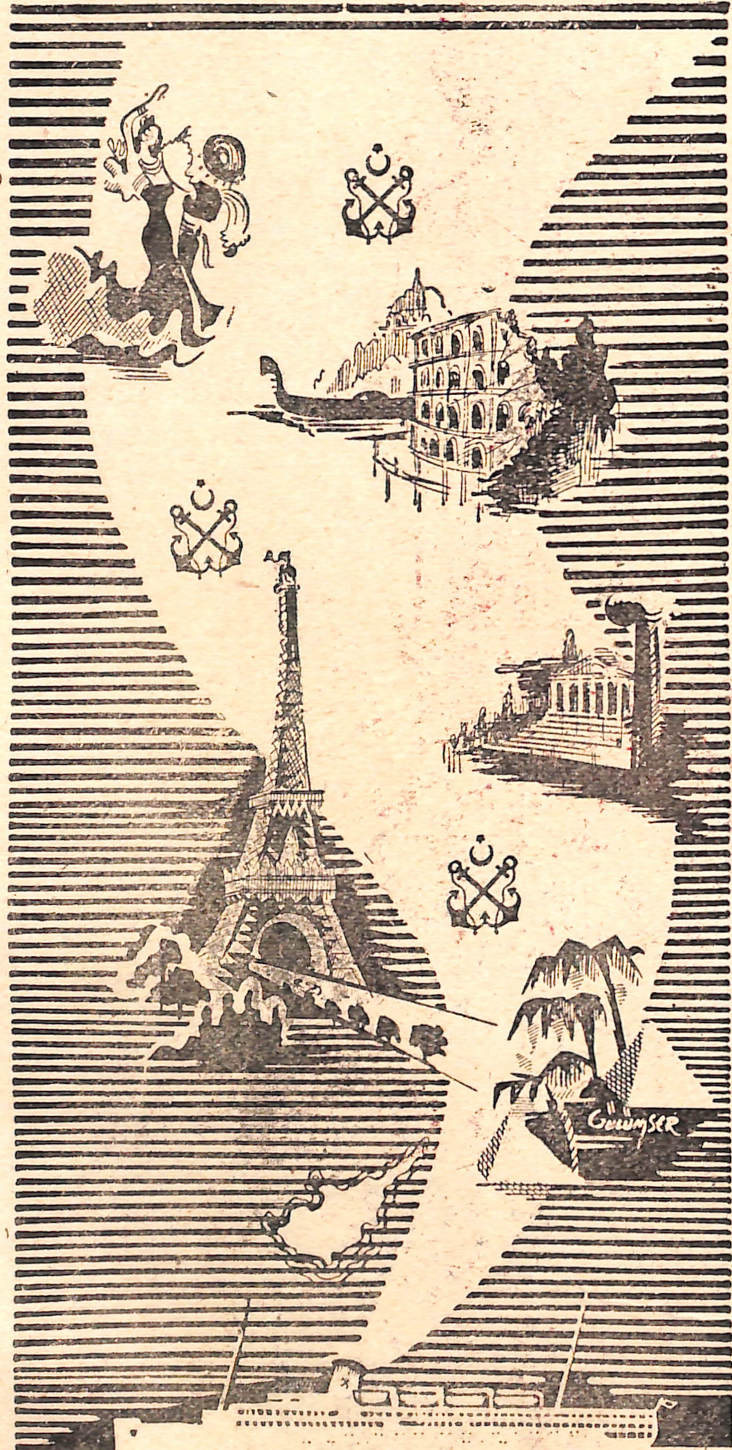
— Fransız —

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

DENİZYOLLARI

Şiddetli baş ağrılarına karşı

KİNİNLİ

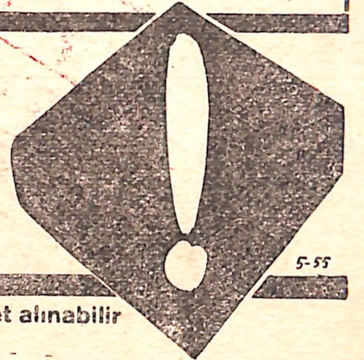
GRİPİN

BAŞARI İLE KULLANILIR

- Gripin, baş, diş, adale, sinir ve soğuk algınlığından mütevellit bütün ağrıları sür'atle teskin eder
- Gripin, grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler

BENZERLERİNDEN SAKININIZ

Hakiki Gripin aldığınızdan emin olmak için GRİPİN markasına dikkat ediniz.

5-55

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir

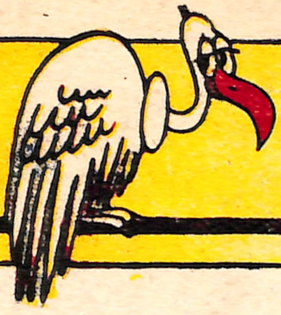
T. C.

Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, ziraat âletleri bulunmaktadır.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Şu kabiliyetinizi iki santim daha büyütebilseniz, vallahi Sophia Loren'i kıskandıracak bir yıldız olursunuz!

— İtalyan —